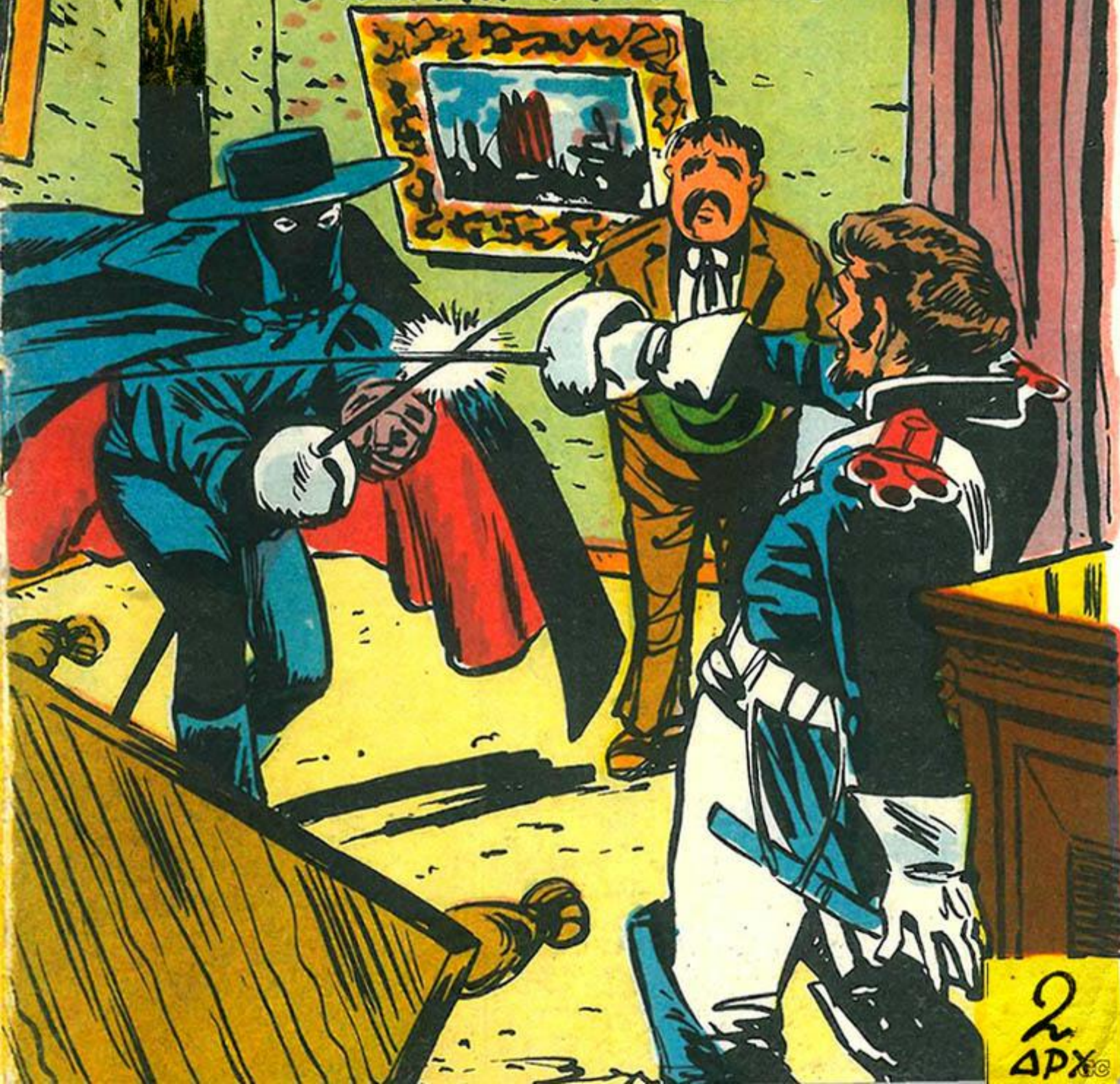

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZOPPO

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΤΟΥ ZOPPO

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ

‘Ο Ζορρό
είναι παρών!

ΦΟΒΕΡΗ δυστυχία έχει χτυπήσει τη μικρή κωμόπολη της "Άλτα Καλιφόρνια, τον τελευταίο καιρό. Είναι τρείς μήνες τώρα, που ούτε μια άμαξα δεν κατάφερε να φθάση ή να φύγη απ' αυτήν, χωρίς να πέση στα χέρια της άπαισίας συμμαρίας, που λυμαίνεται την περιοχή! "Ολοι οι δρόμοι είναι κλεισμένοι από άγνωστους προσωπιδόφρους, που πηδούν σαν διάβολοι επάνω στους ταξιδιώτες, για να κλέψουν ό,τι πολύτιμο έχουν και να σκορπίσουν τον θάνατο. Τον αρχηγό των ληστών δεν τον έχει δη ποτέ κανείς. Το πιο παράξενο όμως γι' αυτόν, είναι πως γνωρίζει όλα όσα πρόκειται να συμβούν: Ποια άμαξα θα φύγη ή θάρθη και από ποιόν, δρόμο! 'Ακόμα και τις κινήσεις της Χωροφυλακής! Κάθε φορά που οι χωροφύλακες κινούνται έναντίον του, εκείνος, μαζί με τη συμμορία του έχουν γίνει ιάφαντοι! "Ενας από τους πλουσιώτερους ευγενείς της "Άλτα Καλιφόρνια, ο Δόν Ρομπέρτο Ραμιρέζ, τολμάει τότε να δηλώση ανοιχτά πως σίγουρα κάποιος ίσξωματικός της Χωροφυλακής είναι ο προδότης, που γνωρίζει τόσο καλά κάθε κίνηση! 'Αλλά ο διοικητής αυτής της τελευταίας, ο συντα-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

γματάρχης Φερνάντο Ριάθ, συλλαμβάνει τὸν Ραμιρέζ. Τὸν δικάζει ὀλομόναχος. Τὸν κατηγορεῖ ὅτι ἐπίτηδες συκοφαντεῖ τὴν Χωροφυλακὴ γιὰ νὰ ἐρεθίσῃ τὸν λαὸ καὶ νὰ τὸν ξεσηκώσῃ σὲ ἐπανάστασι κατὰ τῆς Ἰσπανίας! Μ' αὐτὸ τὸ αἰτιολογικὸ τὸν καταδικάζει σὲ θάνατο ἐπὶ ἐσχάτη προδοσία!

Ἡ ὥρα πλησιάζει δέκα τὸ βράδι. Γύρω ἀπὸ τὸ φρούριο Σάντα Ρόζα, ὅπου θὰ περάσῃ τὴν τελευταία του νύχτα ὁ Ρομπέρτο Ραμιρέζ, πηγαινοέρχονται ἄγρυπνοι, ἔνοπλοι χωροφύλακες. Ἔχουν τὰ δάχτυλά τους στὶς σικανδάλες τῶν πιστολιῶν τους. Πάνω στὰ τεῖχη ἄλλοι φρουροὶ τριγυρίζουν ἀσταμάτητα, κρατώντας ἕτοιμα τὰ τουφέκια τους.

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ φρουρίου ὁ συνταγματάρχης Ριάθ εἶναι ντυμένος μὲ τὴ μεγάλη στολή του, μὲ τὶς χρυσὲς ἐπωμίδες. Ἐμπρὸς του στέκουν τέσσερις ἡλικιωμένοι εὐπατρίδες. Κρατοῦν μὲ σεβασμὸ τὰ συμπρέρος στὰ χέρια τους. Ἔχουν ἔρθει νὰ ζητήσῃ χάρι γιὰ τὸν Ρομπέρτο Ραμιρέζ.

— Σκεφθῆτε τὶ ταραχὲς μπορεῖ ν' ἀκολουθήσουν!, λέει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Δὸν Πέντρο Φάσκα. Ὁ λαὸς εἶναι ἀγανακτισμένος καὶ μπορεῖ νὰ ξεσηκωθῇ!

— Ποιὸς θὰ ξεσηκώσῃ τὸν λαό; ἀποκρίνεται σαρκαστικὰ ὁ Ριάθ. Ὁ ἓνας ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ κἀνῃ, θὰ ἐ-

κτελεστή αὔριο τὸ πρωῖ! Ὁ δεύτερος, εἶναι ὁ αὐτοαποκαλούμενος Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς καὶ Προστάτης τοῦ Λαοῦ, ὁ Ζορρό! Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲν εἶναι παρὰ ἓνας κοινὸς ληστής καὶ ἀπατεώνας! Ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀγραμμάτων χωρικῶν, μὲ σκοπὸ νὰ πλουτίσῃ ἀπὸ τὴν ἀφέλειά τους... Γρήγορα ὅμως δὲν θὰ ὑπάρχη πιά!

— Μὴν ξεχνᾶτε, σενόρ, μουρμουρίζει ἓνας ἄλλος ἀπ' τοὺς τέσσερις εὐγενεῖς ὁ Δὸν Κάρλο, πὼς αὐτὸς ὁ Ζορρό, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι σὰς ἔχει εἰδοποιήσει...

— Πὼς ἂν δὲν δώσω χάρι στὸν Ρομπέρτο Ραμιρέζ θὰ, ἔρθῃ νὰ τὸν πάρῃ μόνος του ἀπὸ τὸ φρούριο ἀπόψε!, φωνάζει γελώντας ὁ Ριάθ. Πιστεύετε ὅτι θ' ἄρθῃ;

— Θ' ἄρθῃ!, ἀποκρίνεται μὲ ψυχρὴ βεβαιότητα ὁ Δὸν Κάρλος.

— Κι' ἐγὼ σὰς λέω πὼς δὲν θ' ἄρθῃ! Καὶ πὼς ὁ Ραμιρέζ θὰ τουφεκιστῇ αὔριο τὸ πρωῖ, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου!

— «Ἀπόφασιν Δικαστηρίου!» λέει κατακόκκινος ἀπὸ ὄργῃ ὁ Δὸν Φάσκα. Πὼς τολμάτε νὰ ἀποκαλήτε «Ἀπόφασιν Δικαστηρίου», τὴν δική σας ἀπόφασιν, ποὺ πάρθῃκε χωρὶς ἐνόρκους καὶ χωρὶς ἐξέτασιν μαρτύρων;

— Ἐσεῖς πὼς τολμάτε νὰ μὲ ἐλέγχετε; ρωτᾷει σαρκαστικὰ ὁ Ριάθ. Ἡ μήπως ἐπιθυμεῖτε ν' ἀκολουθήσετε τὴν τύχην τοῦ Ραμιρέζ;

‘Ο Δόν Κάρλος πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Δόν Φάσκα.

—Μὴν παραφερθῆς, τοῦ λέει ἤρεμα. Αὐτὸ ἐπιδιώκει! Ἄφησε λοιπὸν τὸν σενὸρ Ζορρὸ νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα!

—Ἀδίκως περιμένετε αὐτὸ τὸν ἀγύρτη!, κάνει γελώντας μὲ τὴν καρδιά του ὁ συνταγματάρχης. Σὰς εἶπα πὼς δὲ θάρθη! Καί, μάλιστα δὲν πρόκειται νὰ ἐμφανισθῆ πουθενὰ καὶ ποτὲ πιά!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ποῦ λέει αὐτά, τὰ μάτια του ἀστράφτουν παράξενα, βλέποντας ἓναν γιγαντώσωμο νεαρὸ ἀξιωματικὸ νὰ μπαίνει στὸ σαλόνι.

—Λοιπὸν, ὑπολοχαγέ; ὠτάει ἀνυπόμονα. Πὼς πηγαίνει ἡ ὑγεία τοῦ Δόν Βέγκα;

‘Ο ὑπολοχαγὸς στέκεται προσοχῇ καὶ ἀποκρίνεται:

—‘Ο Δόν Ντιέγκο Βέγκα.. πέθανε, κύριε Διοικητά! Μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο!

‘Ο Ριάθ ἀναπηδᾷ. Τὰ μάτια του λάμπουν πρὸς διαβολικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

—Πέθανε!, κραυγάζει ἐνθουσιασμένος. Τί... κρίμα! Εἶσαι βέβαιος γιὰ τὸ θάνατό του;

—Μάλιστα, σενόρ. Τὸν διαπίστωσα μόνος μου. Οὔτε καρδιά, οὔτε σφυγμός. ‘Ο πάτερ - Ἀντώνιο τοῦ ἐκλείσε τὰ μάτια γιὰ πάντα.

—Καλὰ ὑπολοχαγέ! Πολὺ καλὰ! Νὰ εἰδοποιηθοῦν λοιπὸν ὅλες οἱ περίπολοι νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πόλι. Καὶ ὅλες οἱ ἔκτακτες σκοπιές τοῦ φρουρίου νὰ διαλυθοῦν καὶ

νὰ πᾶνε γιὰ ὕπνο. Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ ὁ Ζορρὸ ἀπόψε... Καὶ ποτέ!... Ἐπὶ πλέον ὑπολοχαγέ νὰ μοῦ θυμίσῃς αὔριο τὸ πρῶϊ, νὰ ἐκφράσω τὰ συλλυπητήριά μου στὴν οἰκογένεια τῶν Βέγκα!

—Μάλιστα, κύριε Διοικητά! κι’ ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς φεύγει, ἀφοῦ χαιρετᾷ στρατιωτικὰ, χτυπώντας τὰ τακούνια του.

‘Ο Ριάθ γελώντας σατανικά, στρέφει πρὸς τοὺς τέσσαρις ἡλικιωμένους γαιοκτήμονες.

—Κύριοι, λέει σαρκαστικά νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάω γιὰ ὕπνο, ἐπειδὴ ὁ σενὸρ Ζορρὸ... πιθανὸν ν’ ἀργήσῃ! Ἄν θέλετε, μπορείτε νὰ τὸν περιμένετε μόνοι σας ἐδῶ καὶ μόλις ἔρθει νὰ μὲ εἰδοποιήσετε!

‘Ο Δόν Πέντρο Φάσκα ἀνασκιρτάει τότε καὶ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο, τὸ σκοτεινὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ. Ἀπαγγέλλει μὲ παγερὴ καὶ ἐπίσημη φωνή:

— Σενὸρ Ριάθ, ὁ Ζορρὸ εἶναι παρὼν!

Τέσσερα ζευγάρια μάτια στρέφουν αὐτάματα πρὸς τὸ μέρος ὅπου κυττάζει κι’ ὁ Φάσκα, ἐνῶ ἓνα γρύλλισμα μανίας βγαίνει ἀπ’ τὸν λαιμὸ τοῦ Ριάθ...

**‘Ο Ζορρὸ πάει
στὸ φρούριο**

ΜΙΑ ὀλόμαυρη σκιά ἀπροσπάται ξαφνικὰ ἀπὸ ἐκεῖ-

νο τὸ σημείο. Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ὁ σενορ Ζορρό!, ψιθυρίζουν μὲ δέος οἱ τρεῖς ἄλλοι γαιοκτήμονες.

— Ὁ σενορ Ζορρό, ἔ; οὐρλιάζει ὁ Ριάθ ἄγρια. Δὲν εἶναι ὁ Ζορρό αὐτός, μὰ κάποιος ἀπατεώνας! Ὁ Ζορρό πέθανε! Καί, τώρα ἀμέσως θὰ πεισθῆτε!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ συνταγματάρχης ἀρπάζει ἓνα μεταξωτὸ σκοινὶ πού κρέμεται στὸν τοῖχο, πίσω ἀπὸ τὴ ράχι του καὶ τὸ τραβάει. Τὸ τραβάει καὶ τὸ σκοινί... τοῦ μένει στὸ χέρι, γιατί γοργὸ σὰν σαῖτα τὸ σπαθὶ πού κρατᾶει ὁ μασκοφόρος σχίζει ξαφνικὰ τὸν ἀέρα καὶ τὸ κόβει, λίγους πόντους ψηλότερα ἀπ'

τὸ σημείο πού τὸ ἔπιασε!

Ἐνα καινούργιο μουγγρητὸ λύσσας βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι τοῦ Ριάθ. Τὸ χέρι του τινάζεται γοργά, νὰ ἀρπάξῃ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του, πού βρίσκεται στὴ θήκη τῆς ζώνης του. Πιάνει ὅμως μονάχα τὸν ἀέρα, γιατί πιὸ γοργὴ ἢ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Ζορρό, ἔχει κόψει τὸ λουρὶ τῆς θήκης καὶ τὸ ὄπλο κυλάει στὸ δάπεδο!

— Τράβηξε τὸ σπαθί σου σενορ Ριάθ!, τοῦ λέει τότε ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς. Ἐμαθα πὼς εἶσαι καλὸς ξιφομάχος!

Ἐξω φρενῶν, ὁ συνταγματάρχης τραβάει πραγματικὰ τὸ σπαθί του καὶ στέκεται ἀπέναντι στὸν Ζορρό. Τὰ μά-

— Μάθε λοιπὸν Σάντρο, ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ μασκοφόρος Ζορρό!

Στὸ μέτωπό του σχηματίζεται ἓνα αἰμάτινο καυτὸ «Z».

τια του εἶναι γουρλωμένα.

—Αὐτὴ ἡ φωνή!, μουρμουρίζει. Αὐτὴ ἡ φωνή, τὴ γνωρίζω πολὺ καλά! Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ζορρό!... Πῶς διάβολο! Εἶναι δυνατόν νὰ γελάστηκα; Ἄλλὰ... ὁ Ζορρό πέθανε! Θὰ ἀποδείξω πῶς εἶσαι ἀπατεώνας! Θὰ σοῦ δώσω ἓνα καλὸ μάθημα ξιφομαχίας τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν θὰ σοῦ χρησιμεύσει γιατί θὰ εἶσαι νεκρός!

—Ἐμπρός λοιπόν, συνταγματάρχα!

Μὲ μιὰ σφυριχτὴ κραυγὴ μίσους ὁ Ριάθ χύνεται καταπάνω στὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ. Οἱ δυὸ ἀτσάλινες λεπίδες διασταυρώνονται μὲ μαγνία.

Οἱ τέσσερις ἡλικιωμένοι γαιοκτήμονες σκορπίζονται, στὶς τέσσερις γωνιὲς τῆς σάλλας, γιὰ νὰ τοὺς κάνουν χωρο. Παρακαλουθοῦν μὲ διάπλατα ἀπὸ τὸ δέος μάτια, αὐτὴ τὴ μονομαχία. Ξέρουν πῶς ὁ Φερνάρντο Ριάθ θεωρεῖται

ὁ καλύτερος ξιφομάχος τῆς Ἰαλίας Καλιφόρνια. Ἐδῶ ὁμῶς τὸν βλέπουν νὰ παίρνῃ ἕνα σκληρὸ μάθημα ἀπὸ τὸν μυστηριώδη ἀντίπαλό του.

Κι' ἀλήθεια: Ὑστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες σπαθιές, ὁ Ριάθ ἔχει ἀρχίσει νὰ ὑποχωρῇ. Ὁ Ζορρὸ μάχεται μὲ ἀπίστευτὴ ἐπιθετικότητα καὶ λύσσα. Τὰ μάτια του, πίσω ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς μαύρης προσωπίδας, πετοῦν περισσότερες λάμπεις ἀπὸ τὶς ἀτσάλινες λεπίδες τῶν σπαθῶν. Τοῦ κάκου ὁ συνταγματάρχης ψάχνει νὰ τὸν βρῇ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκάλυπτο, γιὰ νὰ χτυπήσῃ. Ἐκεῖνος πηδάει πέρα - δῶθε σὰ στοιχειό. Ἡ ταχύτης του εἶναι τρομακτικὴ. Ἡ εὐκινησία του σὰν τοῦ αἴλουρου καὶ ἡ ὀρμητικότης του σὰν τοῦ πάνθηρα.

Ὁ Ριάθ ἀρχίζει κιόλας νὰ λαχανιάζῃ καὶ ν' ἀγκομαχᾷ. Τὰ μάτια του στριφογυρίζουν ἔντρομα μὲς στὸ μεγάλο δωμάτιο. Ψάχνει ἀπελπισμένα, νὰ βρῇ τὴ σωτηρία ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πουθενά. Καὶ ξαφνικά, μ' ἕνα ἀστραπιαῖο καὶ ἔντεχνο χτύπημα ὁ Ζορρὸ τοῦ πετάει τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ λεπίδα τοῦ δικοῦ του σπαθιοῦ βρίσκεται σκαλωμένη στὸ λαιμὸ τοῦ συνταγματάρχου πού πιστεύει πὼς ἔχει φτάσει τὸ τέλος του καὶ κλείνει τὰ μάτια.

***

Τρομερὸς θυμὸς φαίνεται νεται μέσα στὸ βλέμμα μὲς στὶς κινήσεις ἀκόμα τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητῆ. Στ' ἀλήθεια εἶναι ἕτοιμος νὰ σπρώ

ξῆ τὸ χέρι του, χαρίζοντας τὸν θάνατό στὸν ἀντίπαλό του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁμῶς ἀκούγεται ἤρεμὴ ἀλλὰ ἐπίσημη κι' αὐστηρὴ, ἡ φωνὴ τοῦ Δὸν Κάριλο:

—Θὰ τὸν σκοτώσετε λοιπόν, σενὸρ Ζορρό; Καὶ τὶ θ' ἀπὸγίνῃ ὕστερα ὁ Δὸν Ρομπέρτο Ραμιρέζ;

Ὁ μασκοφόρος συγκρατεῖ τὸ χέρι του.

—Ἐχετε δίκιο, λέει ἀπλᾶ. Λοιπόν, Ριάθ, σὰς δίνεται ἡ εὐκαιρία ν' ἀνταλλάξετε τὴν ζωὴ σας, μὲ μιὰ πού ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ δική σας. Τοῦ Ρομπέρτο Ραμιρέζ! Διατάξτε νὰ τὸν φέρουν ἰαμέσως ἐδῶ! Προσέξτε μόνο, μὴν κάνετε καμμιά ἀνοησία! Νὰ μὴν φανῇ παράξενο τὸ γεγονός! Οἱ ἄνθρωποι σας νὰ τὸ πιστέψουν πὼς εἰσακούσθηκαν - ἐπιτέλους! Οἱ παρακλήσεις τῶν ἐκπροσώπων τοῦ λαοῦ..

Καὶ, λέγοντας ἔτσι, ὀπίσθω χωρεῖ πίσω ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ντουλάπα. Τραβᾷ τὸ πιστόλι του καὶ βάζει τὸ σπαθὶ στὴ θήκη του.

—Γρήγορα!, διατάζει σκληρὰ, σημαδεύοντας τὸν Ριάθ κατάστηθα.

Ἐκεῖνος μένει μόνο μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιτος. Ὑστερα χτυπάει τὰ χέρια. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ἕνας φρουρός. Στέκεται προσοχῇ, περιμένοντας διαταγές.

—Φέρτε μου τὸν Ραμιρέζ ἐδῶ!, διατάζει μὲ ψυχρὴ φωνὴ ὁ Ριάθ.

Ὁ φρουρὸς τὸν παρατηρεῖ κάπως ἐκπληκτός. Ὑστερα

ἰάμως, χτυπάει τὰ τακούνια του, ὑποκλίνεται κάνει μεταβολὴ καὶ φεύγει.

— Δὲν θὰ κερδίσετε τίποτα μ' αὐτό!, λέει σκληρὰ ὁ συνταγματάρχης στοὺς εὐγενεῖς, μόλις ἡ πόρτα κλείνει πίσω ἀπὸ τὸν φρουρό. Ἀντίθετα θὰ χάσετε... θὰ χάσετε τὴ ζωὴ σας, γιατί θὰ χαρακτηρησθῆτε συνεργοί, σὲ ἀνταρσία!

— Μὴν ξεχνᾶς σενὸρ Ριάθ, πὼς πρῶτα ἀπ' ὅλα κινδυνεύει ἡ δική σου ζωὴ!, τοῦ λέει ψυχρὰ ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής.

Ἔνα μὲ τὴ νύχτα

ΠΕΡΝΟΥΝ λίγα λεπτά χωρὶς νὰ μιλήσῃ κανεὶς. Οἱ τέσσερις ἡλικιωμένοι γαιοκτήμονες εἶναι καὶ πάλι μαζεμένοι σ' ἓνα μέρος καὶ περιμένουν. Κάποια ἀνησυχία στὰ πρόσωπά τους δείχνει, πὼς λογαριάζουν σοβαρὰ τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ριάθ. Ὅμως στὰ μάτια τους εἶναι χαραγμένη ἡ ἀποφασιστικότητα...

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ξαναπαίνει ὁ ἴδιος φρουρὸς σπρώχνοντας ἐμπρὸς του ἓνα ψηλὸ καὶ ἐπιβλητικὸ ἄνθρωπο.

Ὁ Ρομπέρτο Ραμιρέζ εἶναι σωστὸς γίγαντας. Παρ' ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶναι λεπτὰ καὶ εὐγενικά. Τὸ πηγούνι του φαινώνει ἀκατάβλητη δύναμι, ἀλλὰ τὰ μάτια του μαρτυροῦν ἀπέραντη καλωσύνη. Ἔχει ἀκατάστατα γένια. Τὰ ρούχα του εἶναι σὲ

ἄσχημη κατάστασι καὶ δείχνουν πὼς ἔχει περάσει πολλὲς κακουχίες.

Ὁ φρουρὸς κυττάζει τὸν συνταγματάρχη, του καὶ ὁ Ριάθ κυττάζει τὸν σε νὸρ Ζορρό, ποῦ εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴ ντουλάπα. Αὐτὸς τοῦ κάνει ἓνα ἐκφραστικὸ νόημα.

— Ξεκλείδωσε τὰ δεσμά του!, διατάζει ὁ Διοικητής.

Ὁ φρουρὸς πάλι μὲ κάποια ἔκπληξι, ὑπακούει χωρὶς καμμιά ἀντίρρηση. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Ρομπέρτο Ραμιρέζ εἶναι ἐλεύθερος. Τότε ὁ Ριάθ, σὲ καινούργιο νεῦμα τοῦ Ζορρό, διατάζει τὸ φρουρὸ νὰ πηγαίῃ. Μένουν πάλι μόνοι.

Ὁ κατάδικος δὲν ἔχει δὴ ἀκόμα τὴ σκοτεινὴ σιλουέτα τοῦ μασκοφόρου. Βλέπει τοὺς τέσσερις γαιοκτήμονες κοντὰ του καὶ τοὺς χαμογελάει μὲ συγκίνηση.

— Σᾶς εὐχαριστῶ φίλοι μου!, μουρμουρίζει. Ὡστε λο'πόν, σᾶς χρωστῶ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίᾱ μου;

— Ὁχι σ' ἐμᾶς Ρομπέρτο. Σ' αὐτὸν ἐκεῖ!, τοῦ λέει ὁ Φάσκα.

Ὁ Ραμιρέζ ἀκολουθεῖ τὸ βλέμμα του καὶ ἄθελα ἀνατινάσσεται ξαφν' ασμένος. Τὰ μάτια του γουρλώνουν.

— Ὁ Ζορρό!, μουρμουρίζει. Ὡστε ὁ σενὸρ Ριάθ μὲ ἐλευθερώνει κατ' ἀνάγκην καὶ ὄχι ἐπειδὴ ὑπερίσχυσε ἡ λογική...

— Ὅπωςδὴποτε εἶσαι ἐλεύθερος Ρομπέρτο. Ἔλα μαζί μας...

—Μὰ ἂν μᾶς ξαναπιιάσου-
νε; Θὰ ὑποστήτε τὴν ἴδια τύ-
χη μ' ἐμένα φίλοι μου!

—'Ελάτε, Δὸν Ραμιρέζ!,
φωνάζει ὁ Δὸν Κάρλο. Μὴν
ξεχνάτε πῶς, καθυστερώντας
βάζομε σὲ μεγαλύτερο κίνδυ-
νο καὶ τὸν σωτήρα σας! 'Ε-
λάτε νὰ φύγωμε! 'Ελάτε σε-
νὸρ Ζορρό!

—'Εσεῖς πηγαίνετε!, λέει
ψύχρῃ μαὶ ὁ Μασκοφόρος 'Εκ-
δικητής. 'Εγὼ θὰ μείνω ἐδῶ
μαζὶ μὲ τὸν συνταγματάρχη.
Θὰ τοῦ κάνω παρέα τόση ὥ-
ρα ὥσπου νὰ βρεθῆτε μακριὰ
ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

—Κί' ἐσεῖς; φωνάζει ἐκ-
πληκτός ὁ Ραμιρέζ.

—'Εγὼ ἐμπιστεύομαι τὴν
τύχη τοῦ λαοῦ τῆς "Αλτα
Καλιφόρνια, στὰ χέρια σας

Δὸν Ρομπέρτο!

— Καὶ τὴν τύχη τῆ δική
σας; ρωτάει συγκινημένος ἐ-
κεῖνος.

—Στὸ σπαθὶ καὶ στὰ πι-
στόλια μου!, ἀποκρίνεται ξε-
ρὰ ὁ Ζορρό. Πηγαίνετε τώ-
ρα! 'Ο σενὸρ Ριάθ θὰ δια-
τάξει νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήσῃ κα-
νεῖς, καθὼς θὰ φεύγετε!

Καὶ πραγματικά, ὁ συντα-
γματάρχης δὲν φαίνεται δια-
τεθειμένος γιὰ τὴν παραμικρὴ
«ἀίταιξία». Δὲν ἔχει πιά καμ-
μιὰ ἀμφιβολία πῶς ἔχει νὰ
κάνῃ μὲ τὸν τρομερὸ Ζορρό,
τὸν ἀληθινὸ Ζορρό τὸν προ-
στάτη τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν
κατατρεγμένων.

Δὲν ἔχει ὥστόσο πάψει νὰ
εἶναι βέβαιος γιὰ τὴ μυστικὴ
του ὑπεψία: Πῶς ὁ Ζορρό κί'

'Ο ταβερνιάρης κατρακυλάει πίσω ἀπὸ τὸν μπάγκο.

Γίνεται ή κηδεία του Δόν Ντιέγκο με μεγάλη λαμπρότητα.

ο Δόν Ντιέγκο Βέγκα, είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Απλώς πιστεύει ότι γελάστηκε ο νεαρός άνθυπολοχαγός. Ότι ο Δόν Ντιέγκο τον κορόιδεψε παρασταίνοντας τον πεθαμένο ενώ είναι τώρα στο πλάϊ του ολοζώντανος!

Διατάζει λοιπόν τον φρουρά ν' αφήσουν ελεύθερους τους πέντε ηλικιωμένους άντρες. Όλοι φεύγουν. Μέσα στη μεγάλη σάλλα, μένουν ολομόναχοι ο συνταγματάρχης με τον Ζορρό.

— Άς πάμε στη βεράντα, να εξακριβώσουμε αν εκτελέστηκαν σωστά οι διαταγές σας σενόρ!, του λέει ο Μασκεφόρος Έκδικητής.

Και ταυτόχρονα το σπρώ-

χνει με την κάννη του πιστολιού του, αναγκάζοντάς τον να προχωρήσει προς την τζαμόμπορτα της βεράντας. Εκείνη τη στιγμή, στο φως του πολυελαίου που βρίσκεται δίπλα του, ο Ριάθ στρέφει και κυττάζει προσεκτικά τα μάτια του Ζορρό. Τάχει δη κι άλλες φορές από κοντά αυτά τα μάτια και τα γνωρίζει πολύ καλά.

«Είναι αυτός!», συλλογίζεται ανατριχιάζοντας. «Είναι, τα ίδια μάτια! Είναι ο Δόν Ντιέγκο Βέγκα και είναι ζωντανός!... Δεν θα μου ξεφύγει αυτή τη φορά!...»

Άλλά, σπρωγμένος από το όπλο του Ζορρό βρίσκεται στη βεράντα. Και είναι και-

ρός, γιατί μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, πέντε καθαλλάρηδες βγαίνουν από την κεντρική πύλη του φρουρίου Σάντα Ρόζα. Απομακρύνονται με γοργό καλπασμό, ώσπου χάνονται στο βάθος του δρόμου.

Τα μάτια του Μασκοφόρου Έκδικητού αστράφτουν από ικανοποίησι.

Αλλά ξαφνικά γίνεται κάτι, που δεν μπορούσε να το περιμένει:

Η πόρτα της βεράντας ανοίγει και παρουσιάζεται στο άνοιγμά της ο φρουρός που ψάχνει για τον Διοικητή του. Μόλις βλέπει τον Ζορρό να απειλή με το πιστόλι το συνταγματάρχη το χέρι του κατεβαίνει στη λαβή του πιστολιού του.

Ο Ζορρό χαμογελάει. "Αν θέλη μπορεί να τον σκοτώσει σε μια στιγμή, γιατί τα πιστόλια των χωροφυλάκων βρίσκονται σε κουμπωμένη θέση κι' ώσπου να την ανοίξει ο φρουρός χρειάζονται ένα — δυο δευτερόλεπτα. Προτιμάει όμως να διακινδυνεύσει την ζωή του, παρά να πυροβολήσει όργανο του νόμου.

— Αντιός σενόρ!, φωνάζει εύθυμα στον Ριάθ και συγχρόνως κάνει ένα βήμα προς το μέρος του.

Τον σπρώχνει με το ελεύθερο χέρι στο στήθος. Έχει όμως τόση δύναμη αυτό το σπρώξιμο, που ο συνταγματάρχης τινάζεται προς τα πίσω. Πέφτει επάνω στον ύφιστάμενό του, την ώρα που εκείνος έχει πια τραβήξει το

πιστόλι. Δεν προλαβαίνει βέβαια να το χρησιμοποιήσει, γιατί κουτρουβαλιάζονται και οι δύο κάτω.

Ο Ριάθ βλαστημάει άγρια.

Ο Ζορρό τρέχει προς το βάθος της βεράντας. Με δυο πηδιές έχει φτάσει στην άκρη της όπου βρίσκεται η σημαία του φρουρίου.

Στρέφει και κυττάζει. Ο χωροφύλακας έχει πεταχτή όρθιος κι' αυτή τη στιγμή ύψώνει το όπλισμένο χέρι του να τον πυροβολήσει.

Ο Μασκοφόρος Έκδικητής κάνει ένα άπιστευτο πήδημα: Το κορμί του βρίσκεται στον αέρα, επάνω απ' το χαμηλό τοίχο της βεράντας. Γά μια στιγμή αίωρείται στο κενό, τουλάχιστον δεκαπέντε μέτρα ψηλά, από τα πλακάκια της κεντρικής αυλής.

Μια φωνή θριάμβου βγαίνει απ' το λαρύγγι του συνταγματάρχου Ριάθ. Νομίζει, πως ο Ζορρό στη βιασύνη του να αποφύγει τον πυροβολισμό δεν πρόσεξε που πηδούσε. Είναι βέβαιος ότι σε δυο δευτερόλεπτα το κορμί του θανάσιμου αντιπάλου του, θάχη τσακιστή στο πλακόστρωτο.

Αλλά τα άτσαλένια χέρια του Ζορρό αρπάζουν την άκρη της σημαίας, την ώρα που φτερουγίζει σαν το πουλί. Το χοντρό κοντάρι λυγίζει επικίνδυνα αλλά δεν σπάει. Αντίθετα χρησιμοποιείται σαν ελατήριο και δίνει ένα καταπληκτικό τίναγμα στο αίωρομένο κορμί, που τινάζεται έτσι στη διπλανή βεράντα που βγάζει σ' ένα από τα γρα-

φεία του φρουρίου!

Κραυγές λύσσας σαν άγρίου θηρίου, ξεφεύγουν άπ' τὸ στόμα τοῦ Ριάθ, πὸν μὲ τὰ μάτια διάπλατα άνοιγμένα άπὸ έκπληξι κι' άθελο θαυμασμὸ βλέπει τὸν αντίπαλό του ζωντανὸ νὰ τοῦ ξεφεύγη μέσ' άπ' τὰ χέρια.

Ὁ φρουρὸς ὡστόσο, ὕστερα άπὸ τὴν πρώτη του κατάπληξι κι' ἐκείνος, πυροβολεῖ τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητή. Εἶναι άργά ὅμως γιὰ νὰ τὸν χτυπήσει. Ὁ Ζορρὸ ἔχει χωθῆ άπ' τὴν πόρτα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γραφείου. Ἔτσι κι' ὁ Ριάθ κι' ὁ φρουρὸς ρίχνονται κι' ἐκείνοι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σαλονιοῦ γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουν άπὸ μέσα. Ταυτόχρονα ὁ συνταγματάρχης οὐρλιάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ξεσηκώνοντας ὅλους τοὺς φρουροὺς πὸν ὑπάρχουν στὸ φρούριο.

***

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς τὴ στιγμή πὸν ὁ Ριάθ κι' ὁ χωροφύλακας ρίχνονται άπ' τὴν μπαλκονόπορτα στὸ σαλόνι, βγαίνει πάλι στὴ βεράντα. Τὰ μάτια του άστράφτουν άπὸ πονηρία καὶ εἰρωνεία. Ἄν μπορούσε κανεὶς νὰ διακρίνη κάτω άπὸ τὸ μαῦρο πανὶ πὸν τοῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπο, θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ χαμογελάει γεμάτος εὐθυμία! Κατεβάζει γρήγορα - γρήγορα τὴν σημαία παίρνει τὸ σχοινὶ της, τὸ δένει στὴ βάση τοῦ κονταριοῦ κι' άρχίζει νὰ γλιστράει πρὸς τὰ κάτω. Ὅταν φτάνει στὸ τέρμα τοῦ σχοινοῦ βρίσκεται ἄκόμα πέντε μέτρα

πάνω άπὸ τὴ γῆ. Δὲν σκοτίζεται ὅμως πολὺ γι' αὐτό. Ἄφήνει τὰ χέρια του καὶ πέφτει Μάλις τὰ πόδια του άγγίζουν κάτω, τὰ λυγίζει ἑλαφρά, παίρνει μιὰ κουτροβάλα καὶ τινάζεται ὀρθιος, σαν λάστιχο.

Τὴν ἴδια στιγμή πετιέται πίσω άπὸ ἕναν τοῖχο καὶ κολλάει τὸ κορμὶ του ἐπάνω σ' αὐτόν, φροντίζοντας νὰ βρῆσκει στὴ σκιά. Τέσσερις χωροφύλακες - φρουροὶ περνοῦν μὲ διαστικὸ βῆμα άπὸ μπρὸς του, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν. Φεύγει άπ' τὴ θέση του καὶ τρέχει πρὸς τὸ ἐξωτερικὸ τοῖχος. Ἄνεβαίνει στὰ νύχια, μιὰ στενὴ πέτρινη σκάλα. Βρίσκεται πίσω ἄκριβῶς άπὸ ἕναν φουρό πὸν στέκεται σκυμμένος καὶ κυττάζει ἔξω άπὸ τὸ φρούριο. Τὸν σκουντάει μὲ τὸ δάχτυλο στὴν πλάτη, ἐνῶ ψιθυρίζει στ' αὐτί του:

— Ἄμειγιο!

Ὁ φρουρὸς στρέφει ξαφνιασμένος.

— Τὶ τρέχει; προλαβαίνει, νὰ πῆ.

Κατόπιν ἡ γροθία τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητῆ πέφτει στὸ σαγόνι του σαν κεραυνὸς κι' ὁ σκοπὸς σωριάζεται κάτω, φαρδὺς πλατύς.

Ὁ Ζορρὸ τραβάει τότε τὸ μαστίγιό του πὸν βρίσκεται στὴ ζώνη του. Τὸ ξετυλίγει. Δένει γρήγορα - γρήγορα τὴν ἄκρη του σὲ μιὰ πολεμίστρα μ' ἕνα παράξενο κόμπο. Τὴν ἴδια στιγμή ἰακούγονται πυροβολισμοὶ καὶ οἱ σφαῖρες περνοῦν ξηστὰ ἐπάνω άπὸ τὸ κε-

φάιλι του. Ένα τσοῦρμο χωροφύλακες γεμίζουν τὴν αὐλὴ καὶ τρέχουν ἐναντίον του. Πηδάει πάνω ἀπὸ τὸ τοίχος καὶ ρίχνεται ἔξω. Πιασμένος ἀπὸ τὸ μακρὸ μαστίγιο γλυστράει ὡς κάτω. Τινάζει μὲ δύναμι μετὰ τὴ λαβὴ του. Ὁ κόμπος λύνεται καὶ τὸ μαστίγιο βρίσκεται στὸ χέρι του. Τὸ τυλίγει βιαστικὰ καί, τρέχοντας τὸ ξαναπερνάει στὴ ζώνη του.

Στὸ μεταξύ καὶ οἱ φρουροὶ ποὺ ἔχουν σκαρφαλώσει στὰ τεῖχη, τὸν πυροβολοῦν πάλι. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν δίπλα του, σὰν μέλισσες. Ὁ Ζορρό ἐκεῖ ποὺ τρέχει συναντᾷ ἕνα ὀλόμαυρο ἄλογο. Πηδάει στὴν πλάτη του καὶ ξεκινᾷ σὰν ἀστραπή.

—Κυνηγήστε τον!, ἀκούγετα: λυσσασμένη ἢ φωνὴ τοῦ Ρ'άθ. Μὴ σὰς ξεφύγη! Σκοτώστε τον! Φέρτε τον ζωντανὸ ἢ πεθασμένο!

Ἡ πύλη τοῦ φρουρίου ἀνοίγει σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα. Καμμιὰ εἰκοσαριά καβαλλάρηδες χύνονται ἔξω. Ὁ Ζορρό δὲν ἔχει ξεμακρύνει ἀκόμα πάρα πολύ. Ρίχνονται πίσω του.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς, παρακάμπτει τὴν κωμόπολι, καὶ βγαίνει στὸν ἀνοιχτὸ κάμπο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως βγαίνει καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τὸν φωτίζει καλύτερα. Τώρα πιά εἶναι δύσκολο νὰ κρυφτῆ ἀπὸ τοὺς διώκτες του, σ' ἕνα μέρος μάλιστα γυμνὸ ἀπὸ δέντρα. Αὐτὸ καταλαβαίνουν κι' ἐκεῖνοι καὶ ξεσποῦν σὲ θριαμβευτικὲς κραυγές, κεντρί-

ζοντας πρὸ δυνατὰ τ' ἄλογά τους. Ἐχουν ἀρχίσει καὶ κερδίζουν ἔδαφος.

Ὁ Ζορρό μὴ βρίσκοντας ἄλλη διέξοδο, χύνεται στὸ ἀνοιγμα μιᾶς μικρῆς χαράδρας. Οἱ χωροφύλακες τὸν ἀκαλουθοῦν. Καθὼς μάλιστα, φτάνουν ἐκεῖ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φωνάζει γελώντας:

—Τὸ νοῦ σας παιδιά! Πιάστηκε σὰν ποντικὸς στὴ φάκα ὁ φίλος! Τὸ φαράγγι τοῦτο εἶναι ἀδιέξοδο! Σταματᾷτε, λίγο παρακάτω μπροστὰ σ' ἕναν ὀρθὸ βράχιο τοῖχο! Προσέχετε μὴ χτυπήση κανένα!... Θὰ τὸν πιάσουμε ζωντανό!

Μὲ καινούργιες ζητωκραυγές οἱ χωροφύλακες προχωροῦν ἐμπρός.

Ὅσο γιὰ τὸν Ζορρό φθάνει τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ τέλος τοῦ φαραγγιοῦ. Κι' ἀλήθεια ἕνας βράχιος τοῖχος τὸ κλείνει σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ διέξοδος. Τὸ ἄλογο ὑψώνεται στὰ πρὸς τοῦ πόδα καὶ χλιμιντρίζει δυνατὰ.

Ἀλλὰ ὅταν στὸ ἴδιο ἀκριβῶς σημεῖο φτάνουν καὶ οἱ χωροφύλακες, μετὰ ἀπὸ δυὸ λεπτά, τρομερὲς κραυγές ἐκπλήξεως ἀντηχοῦν, γιὰ τὸ μέρος εἶναι ἐντελῶς ἔρημο: Ὁ Ζορρό ἔχει χαθῆ σὰν νᾶγινε ἕνα μὲ τὴ νύχτα!

Νεκρός...

ΤΗΝ ἴδια ὥρα ὅμως, μιὰ ἄλλη μικρότερη ὁμάδα ἵππέων τρέχει πρὸς τὴ μικρὴ

κωμόπολι. Τὴν διασχίζει καὶ φτάνοντας στὰ προάστια βρῖσκειται στὸ μεγάλο ἀγρόκτημα τῶν Βέγκας.

Ἐπικεφαλῆς εἶναι ὁ συνταγματάρχης Ριάθ. Μαζί του ἔχει τὸν γιγαντώσωμο νεαρὸ ἀξιωματικὸ καὶ δυὸ χωροφύλακες. Στὸ ἀγρόκτημα ἐπικρατεῖ μιὰ παράξενη σιωπή. Κανεὶς δὲν μιλάει φωναχτά, παρ' ὅλο πού τὸ προσωπικὸ ξαγρυπνάει. Πού καὶ πού ἀκούγονται ψίθυροι καὶ πνιγμένοι λυγμοί.

Ὁ συνταγματάρχης δὲν δίνει καμμιά σημασία. Πηδάει βιαστικὰ ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ τρέχει πρὸς τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Βέγκας. Ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ οἱ χωροφύλακες τὸν ἀκολουθοῦν. Ἕνας ὑπηρέτης βρῖσκεται ἐμπρὸς του, στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

— Πού εἶναι ὁ κύριός σου; τὸν ρωτᾷ ξερὰ ὁ Ριάθ.

— Ἐξοχώτατε, τραυλίζει ἐκεῖνος ὁ καημένος ὁ Δὸν Ντιέγκο!...

— Πού εἶναι; γαυγίζει ἄγρυα ὁ ἄλλος.

— Πρὸς Θεοῦ, Ἐξοχώτατε! Μὴ φωνάζετε ἔτσι! Συλλογισθῆτε τὴ Δόνα Ἰσαβέλλα, τὴ χήρα του!

— Χήρα; κάνει ψυχρὰ ὁ Ριάθ. Θές νὰ πῆς πὼς ὁ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα, πέθανε;

— Τὶ μεγάλη δυστυχία, Ἐξοχώτατε!

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!, φωνάζει σαρκαστικὰ ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ σπρώχνοντας βάνασα τὸν ὑπηρέτη, τὸν πετάει ἀπὸ ἐμπρὸς του καὶ χύνεται

πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Ντιέγκο Βέγκα, πού τὸ γνωρίζει πολὺ καλά. Μαζί του ἔρχονται πάντα καὶ οἱ ἄντρες του. Δὲν ἀργοῦν. Καθὼς σπρώχνει ὀρμητικὰ μιὰ πόρτα, μένει μαρμαρωμένος. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιο πού εἶναι γεμάτο κεριά, βρῖσκεται μόνο μιὰ μαυροφορεμένη γυναίκα. Εἶναι γονατισμένη πλάϊ σ' ἓνα κρεββάτι κι' ἐπάνω σ' αὐτὸ ἀναπαύεται νεκρικὰ ἀκίνητος ὁ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα.

Ὁ Φερνάντο Ριάθ τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ κάνει μιὰ κίνηση ἀμηχανίας. Στὸ τέλος ὅμως, νικάει κάθε δισταγμὸ καὶ ρίχνεται πρὸς τὸ κρεββάτι. Ἀπλώνει τὸ χέρι. Ἀγγίζει τὸ μέτωπο τοῦ ξαπλωμένου ἀνθρώπου. Ἀνατριχιάζει ἀπ' τὴ κρυάδα του καὶ πιάνει καὶ τὸ χέρι του. Εἶναι κι' ἐκεῖνο ξυλιασμένο καὶ κρύο. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, πὼς εἶναι νεκρός!

— Σενὸρ Ριάθ!, ἀκούει τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν ἐκπληκτικὴ καὶ αὐστηρὴ φωνὴ τῆς Δόνας Ἰσαβέλλας, πού ἔχει ἀνασηκώσει τὸ κεφάλι τῆς. Τὶ ζητᾷτε ἐδῶ;

— Δέν... Δηλαδή, σενιόρα, ψελλίζει σαστισμένος ὁ συνταγματάρχης, ὁ Δὸν Ντιέγκο ἦταν πολὺ καλὸς μου φίλος! Δέν πίστευα... Δέν μπορούσα νὰ πιστέψω... Τέλος! Ἦθελα νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν πολὺ μεγάλη μου λύπη!

— Εὐχαριστῶ ἀλλὰ εἶχα δώσει ἐντολὴ νὰ μὴ μπῆ κανεὶς ἐδῶ ὡς τὸ πρωί!, ἀποκρίνεται ἡ Δόνα Ἰσαβέλλα.

Δέν μπορῶ οὔτε αὐτὴ τὴν τελευταία νύχτα, νὰ μείνω μόνη μου μὲ τὸν ἄντρα μου;

— Ἐχετε δίκιο. Νὰ μὲ συγχωρῆτε σεμιόρα!, τραυλίζει ζεματισμένος ὁ Ριάθ. Βλέπετε ὅμως... Ποὺ νὰ πάρ' ἡ εὐχή!... Βλέπετε, ἀπόψε, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Ζορρό! Ἦρθε μὲς στὸ φρούριο καὶ ἐλευθέρωσε τὸν Ραμιρέζ.

Ἡ μαυροφορεμένη χήρα ἀνασκιρτάει κατάπληκτη καὶ φωνάζει ἄθελα:

— Ὁ Ζορρό! Δέν... δέν εἶναι δυνατόν!

Τὰ μάτια τοῦ Ριάθ ἀστράφτουν θριαμβευτικά.

— Τ' εἶπατε; φωνάζει. «Δέν εἶναι δυνατόν;» Καὶ γιατί σὰς παρακαλῶ; Γιατὶ βοῖσκετε ἀδύνατον νὰ ἐμφανισθῆ τώρα πιά ὁ σεναὸ Ζορρό; Ἐπειδὴ πέθανε ὁ σύζυγός σας;

Τὰ μάτια τῆς Δόνας Ἰσαβέλλας γεμίζουν θυμό. Ὁληρὴ ἢ ἐκπληξίς της ἔχει περάσει πιά. Τοῦ λέει ὀργισμένη ἀλλὰ ψυχρά:

— Συνταγματάοχα, τὸ θράσος σας μὲ ἐκπλήττει! Ἐγὼ δέν εἶπα ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμφανισθῆ ὁ Ζορρό. Εἶπα πὼς δέν εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἐνοχλῆτε σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, νὰ παραβιάζετε τὸ οἰκογενειακό μου ἄσυλο, μόνο καὶ μόνο γιὰ ἐκείνη τὴν γελοία αἰώνια ὑποψία σας, ὅτι ὁ ἄντρας μου καὶ ὁ Ζορρό, ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο! Μ' αὐτὴ τὴν ὑποψία τὸν κυνηγήσατε ὡς τὸν θάνατο. Ἦλπιζα νὰ σταματήσετε νὰ τὸν κυνηγᾶτε καὶ μετὰ τὸν

θάνατό του! Πάλι καλὰ ὅμως, ποὺ διαπιστώσατε τὸ φοβερὸ λάθος σας, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή! Καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ, πηγαίνετε!

Ὁ φερνάρντο Ριάθ ὑποκλίνεται ψυχρὰ καὶ κάνει μεταβολὴ γιὰ νὰ φύγῃ. Βρίσκεται ὅμως ἀντιμέτωπος μ' ἓνα νεαρὸ μελαχροινὸ παλληκάρι περὶ τοῦ δεκαεφτά χρονῶν ποὺ στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα. Καὶ πλάϊ στὸν νέο αὐτόν, ποὺ εἶναι ντυμένος μὲ πολυτέλεστατα ροῦχα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας τῆς... Μαδρίτης, στέκεται κι' ἓνας πραγματικὸς κολοσσός, ποὺ ἀπὸ τὰ ροῦχα του, φαίνεται ὑπηρέτης.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἔχει ἡράκλεια μπράτσα καὶ πελώριο στήθος, τὸ πρόσωπό του ὅμως δέν φανερῶνει ἴχνος ἐξυπνάδας. Τὰ ὀλοστρόγγυλα μάτια του εἶναι γεμάτα ἀφέλεια, σὰν ἐνὸς παιδιοῦ πέντε χρονῶν. Ἀντίθετα τὰ μάτια τοῦ ἀρχοντικὰ ντυμένου παλληκαριοῦ πετοῦν ἀληθινὲς σπίθες ἐξυπνάδας καὶ θυμοῦ ταυτόχρονα αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε συνταγματάρχα Ριάθ, λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ ὀργή, ἔχω δικαίωμα νὰ σὰς σκοτώσω! Μπήκατε μὲ τὴ βία μέσα στὸ σπίτι Ἰσπανοῦ εὐγενοῦς!

— Ποιὸς εἶσαι πάλι; ἐσύ; νρυλλίζει μανιασμένος, ὁ Ριάθ.

— Μιλᾶτε μὲ τὸν κύριο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ! λέει ψυχρὰ ἡ Δόνα Ἰσαβέλλα πλησιάζ-

ζοντας. Είναι ο γιός μου,
Δόν 'Αλεσάντρο Βέγκα!

‘Ο γιός του Ζορρό

ΤΟΝ Μασκοφόρο 'Εκδικητή ωστόσο δεν τον κατάπιε η γη, ούτε διαλύθηκε στον αέρα, όπως πιστεύουν οι δεισιδαίμονες χωροφύλακες, που επιστρέφουν πανικόβλητοι από τη χαράδρα. Απλώς, μόλις φθάνει στο άδιέξοδο πηδάει από το άλογο του. Πιάνει έναν πελώριο βράχο και τον σπρώχνει με δύναμη. 'Ο βράχος υποχωρεί σαν να στριφογυρίζει επάνω σ' έναν άορατο άξονα. Αφήνει ένα άνοιγμα τόσο μεγάλο που χωράει να περάσει και το άλογο. Όταν περνούν και οι δύο, ξανακλείνει τον βράχο από τη μέσα μεριά με τον ίδιο τρόπο. Έχει βρεθεί τώρα σε μια σκοτεινή στοά, που κατηφορίζει. Μ' όλο που δεν διακρίνει τίποτα προχωρεί αδίιστακτα και το άλογο τον ακολουθεί. Μετά από καμμιά διακοσαριά μέτρα, φτάνει σ' ένα ευρύχωρο τετράγωνο θάλαμο, φωτισμένον από έναν δαυλό, στον πέτρινο τοίχο του. Εκεί μέσα υπάρχει θέσι και τροφή για το άλογο του. Υπάρχει και μια πολυτελής φορεσιά, κρεμασμένη σ' ένα καρφί.

'Ο Ζορρό βγάζει το καπέλλο, τη μάσκα και τον μανδύα του. Αν αυτή τη στιγμή βρισκόταν εδώ μέσα ο Φερνάντο Ριάθ, θα έβγαζε μια δυνατή κραυγή έκπληξης ως και λύσσας, γιατί θα έξα-

κρίβωνε πως ο Μασκοφόρος 'Εκδικητής δεν είναι παρά ένα δεκαεφτάχρονο παιδί: 'Ο Δόν 'Αλεσάντρο Βέγκα! Και έτσι βέβαια, θα εξακρίβωνε πως και η ύποψία του ήταν σωστή: Δηλαδή πως ο Ζορρό τόσα χρόνια τώρα, ήταν ο πατέρας του 'Αλεσάντρο, ο Ντιέγκο Βέγκα!

Που όμως ήταν αυτός ο Δόν 'Αλεσάντρο Βέγκα τόσον καιρό; Πώς βρέθηκε ντυμένος με τη στολή του Ζορρό φέρνοντας σε άισιο πέρας μια τόσο δύσκολη και επικίνδυνη αποστολή; Θα το εξηγήσω με λίγα λόγια:

'Ο Δόν Ντιέγκο Βέγκα υποχρεωμένος να μεταμφιέζεται σε Ζορρό, κάθε φορά που το απαιτούσε η περίστασις, για να βοηθήσει τους αδυνάτους και κατατρεγμένους ή για να τιμωρήσει σατανικούς δολοφόνους και βασανιστές, κατάλαβε ότι το να έχει κοντά του τον γιό του θα ήταν ένα μεγάλο εμπόδιο στις κινήσεις του. Γι' αυτό τον έστειλε στη Στρατιωτική Σχολή στη Μαδρίτη, εκεί όπου είχε φοιτήσει κι' ο ίδιος στα νιάτα του. Όλα τ' άλλα παιδιά γίνονταν δεκτά από δεκαπέντε χρονών κι' επάνω. Τον 'Αλεσάντρο όμως - που όλοι τον φωνάζουν για συντομία Σάντρο - τον δέχτηκαν από δώδεκα λόγω των εκπληκτικών σωματικών και διανοητικών του προσόντων! Έτσι λοιπόν στα δεκαεφτά του χρόνια αποφοίτησε κίολας και επέστρεψε στην πατρίδα του, Έφτασε όμως, επάνω σε μια

—'Ακίνητος Δὸν Ντιάζ! Δὲν ἦλθα γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω!

Ἦλθα γιὰ νὰ σοῦ προτείνω μιὰ συμμαχία, ὅσο κι' ὄν φαίνεται παράξενο.

παλὸ τραγικὴ στιγμὴ γιὰ τὴν Ἰνδιάνισσα Καλιφόρνια ὅπως εἶπαμε. Ἐπίσης σὲ πολὺ θλιβερὴ ὥρα, γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Βρῆκε τὸν πατέρα του τραυματισμένον βαρεια. Τοῦ εἶπαν πὼς ὁ τραυματισμὸς του ἦταν ἓνα κυνηγετικὸ ἀτύχημα. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα, φώναξε μυστικὰ μιὰ μέρα τὸν Σάντρο στὸ δωμάτιό του. Δὲν ἦταν

στὸ κρεβάτι του. Καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ὅμως, ἤξερε πὼς τοῦ ἔμεναν λίγες ὥρες ζωῆς. Στὴν ἀρχή, φανέρωσε τὸ παιδί του ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴ δεύτερη ταυτότητά του.

—Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ποτέ!, τοῦ εἶπε. Γιὰ τίς ἐπίσημες Ἀρχές εἶμα: ἓνας ἐκτὸς Νόμου κι' ἂν μαθευτῆ πὼς ἤμουν ὁ Ζορρό,

θα δημεύσουν τὴν παρουσία μου, ἔστω καὶ μετὰ τὸν θάνατό μου καὶ ἡ μητέρα σου κι' ἐσύ, θα μείνετε στὸ δρόμο... Ἐπὶ πλέον τ' ὄνομά μας θα ἀτιμασθῆ γιατί τὰ καλά ξεχνιῶνται γρήγορα, ἐνῶ οἱ κηλίδες μένουν. Ἄν σου φανέρωσα τὴν ἀλήθεια Σάντρο, εἶναι ἐπειδὴ θέλω ν'άσαι περὶ φανος γιὰ τὸν πατέρα σου. Κι' ἂν σου μένη καμμιά ἀμφιβολία, γιὰ τὸ ποιὸς πραγματικὰ ἦταν ὁ Ζορρό βγές καὶ ρώτησε ὅλους τοὺς ἀπλοὺς καὶ τίμιους ἀνθρώπους. Ρώτησε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχημένους. Ρώτησε τοὺς βασανισμένους δουλοπάροικους ποὺ τώρα πιά εἶν' ἐλεύθεροι...

—Πατέρα, μουρμούρισε μὲ συγκίνηση ὁ Σάντρο, μὴ κουράζεσαι! Ὁλος ὁ κόσμος τὰ γνωρίζει αὐτὰ κι' εἶμαι εὐτυχῆς ποὺ μαθαίνω ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας μου!

Ὁ Δὸν Ντιέγκο χαμογέλασε μὲ ἀνακούφισι, σὰν κάποιον φοβερὸ βάρος νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του.

—Θὰ πέθαινα ἀπόλυτα εὐτυχισμένος ψιθύρισε. Ἀλλά...

—Τὶ σου συμβαίνει πατέρα;

—Σάντρο μου, δὲν ἦταν ἀτύχημα αὐτὸ ποὺ θὰ μὲ φέρη στὸν τάφο!, ἀποκρίνεται ὁ ἐτοιμοθάνατος μετὰ μικρὸ δισταγμό. Ἦταν μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ποὺ πέτυχε!

Ὁ νέος τινάχτηκε ὄρθιος. Τὸ πρόσωπό του χλώμιασε, σὲ μιὰ στιγμή. Τὰ μάτια του σκοτείνιασαν σὰν τὸν οὐρανὸ πρὶν ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Ὁ-

λα ἐκεῖνα ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ ρωτήσῃ τὸ στόμα του καθρεφτίστηκαν σ' αὐτὰ τὰ μάτια. Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας του ἀποκρίθηκε.

—Ἐμαθες γιὰ τὸν καημένο τὸν Ρομπέρτο Ραμιρέζ. Τὸν σκοτώνει ὁ Ριάθ, ἐπειδὴ εἶπε τὴν ἀλήθεια! Ἀπὸ ἓναν ἠλίθιο ἐγωϊσμὸ στρατιωτικοῦ. Ἔχει τυφλωθῆ καὶ δὲν βλέπει πῶς τὸν προδίδει κάποιος ἀπὸ τοὺς στενοὺς συνεργάτες του... Ἴσως ἓνας νεαρὸς ὑπολοχαγὸς ποὺ τοῦχει μεγάλη ἀδυναμία. Εἶναι πραγματικὸ κτῆνος καὶ σαδιστής. Ἴσως αὐτός.. Πάντως ἐγὼ ὡς Ζορρό, εἰδοποίησα τὸν Ριάθ πῶς θὰ ἐλευθερώσω τὸν Ραμιρέζ. Πῶς ἀπόψε τὸ βράδι, θὰ πάω αὐτοπροσώπως στὸ φρούριο Σάντα Ρόζα νὰ τὸν πάρω! Ἀλλὰ μὲ χτύπησαν ὑπουλα τὴν ὥρα ποὺ ἵππευα στὸ δάσος ὡς Ντιέγκο Βέγκα. Θὰ πρέπη λοιπὸν νὰ τὸκανε κάποιος ποὺ ὑποψιαζόταν τὴν ἀλήθεια... Ὁ Ριάθ τὴν ὑποψιαζόταν πάντα. Ἴσως φανέρωσε τὴν ὑποψία του στὸν ἄλλον Ἐρρίκο Ντιάζ τὸν λένε. Δὲν ξέρω τὶ νὰ πῶ. Ἡ δυστυχία μου εἶναι πῶς πρώτη φορά ὁ Ζορρό δὲν θὰ φανῆ συνεπῆς στὸ λόγο του καὶ δὲν θὰ πάη ἀπόψε στὸ Σάντα Ρόζα.

Τὰ μάτια τοῦ Σάντρο ἄστραψαν πάλι.

—Ὁ Ζορρό πρέπει νὰ φανῆ συνεπῆς πατέρα!, φώναξε ζωηρά. Λοιπὸν, πρέπει νὰ πάη στὸ ραντεβουὺ του!

Ὁ ἐτοιμοθάνατος τὸν παρατήρησε ἀναυδος.

—'Εσύ; μουρμούρισε. Θές να πής να πάς έσύ, παιδί μου; Τρελλάθηκες! Νομίζεις πώς είναι παιγνίδι; 'Από φωτιά και σίδερο πρέπει να περάση κανείς για να φτάση στο Σάντα Ρόζα. Πρέπει το σπαθί σου να'ναι γοργό σαν την άστραπή!

—Είναι πατέρα! φώναξε ο Σάντρο με πεποίθησι.

Κι' άρπάζοντας ένα πορτοκάλι, τὸ τίναξε ψηλά. 'Υστερα τράβηξε τὸ σπαθί του πὸν άστραψε στὸν άέρα με μιὰ κίνησι τόσο γοργή πὸν ὁ Δὸν Ντιέγκο δὲν προόλαβε νὰ τὴ δῆ. Τὸ πορτοκάλι ὅμως ἔπεσε στὰ χέρια του. 'Ο ποαυματίας τὸ πῆρε καὶ γούρλωσε τὰ μάτια: Πάνω στὴ φλούδα του, ἦταν χαραγμένο ἕνα κεφαλαῖο «Z»!

—Διάβαλε!, μουρμούρισε. Δύσκολα θὰ τάβγαζα πέρα μαζί σου, γ'έ μου, στὸ σπαθί! Ξέρεις ὅμως νὰ μεταχειριζεσαι τὸ μαστίγιο;

—Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω πατέρα, ἀποκρίθηκε πονηρὰ ὁ Σάντρο, ὅτι άσχολήθηκα τόσο πολὺ με τὴν ἔκγυμνασι στὸ μαστίγιο ὥστε... παραμέλησα λιγάκι τὸ σπαθί!

—Χμ! Βλέπω ὅτι δουλεύει καὶ τὸ κεφάλι σου γιέ μου!, εἶπε περήφανος ὁ Δὸν Ντιέγκο. Δὲν σε ρωτῶ ἂν εἶσαι καλὸς κωβαλλάρης, γιατί θὰ μοῦ φωνάξης πὸς εἶσαι ἄριστος... 'Εἶξ ἄλλου γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω κιόλας. 'Αλλὰ στὸ πιστόλι;

—Στὴ Σχολή πατέρα. ἔχω πάρει ὅλα τὰ πρῶτα θρα-

βεῖα σκοποβολῆς!, ἀποκρίνεται με λαχτάρα ὁ Σάντρο.

Κι' ὁ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ἀλλόκοτο γιατί ἔκλεινε μέσα του ὅλα τὰ συναισθήματα. 'Ανησυχία, ἀγάπη, ὑπερηφάνεια, συγκίνησι, θαυμασμό! 'Ὡστόσο εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Τοῦ φανέρωσε τὰ πάντα γιὰ τὴ μυστικὴ κρύπτη πὸν ἄλλαζε τὰ ρούχα του, γιὰ τὸ ἀδιέξοδο φαράγγι, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν δρόμο πὸν θ' ἀκολουθοῦσε γιὰ νὰ φτάση στὸ Σάντα Ρόζα χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ περίπολοι. Καὶ πὸς θὰ ἀνέβαινε μυστικὰ στὸ φρούριο κι' ἀπὸ ποῦ. Καὶ γιὰ τὴ διαορύθμιση τοῦ φρουρίου... 'Ὅλα. 'Ακόμα μίλησε πολλές φορές με τὴ φωνὴ πὸν μεταχειριζόταν ὡς Ζορρὸ καὶ ὁ Σάντρο, μετὰ ἀπὸ μερικὲς προσπάθειες, κατάφερε νὰ τὴ μιμηθῆ στὴν ἐντέλεια.

'Ο Ριάθ καὶ οἱ... ἀποσκευές

ΝΑ ΛΟΙΠΟΝ ποιὸς εἶναι ὁ Δὸν 'Αλεσάντρο Βέγκα ὁ νεαρὸς πὸν στέκει γεμάτος ὀργή, ἔμπροσς στὸν συνταγματάρχη. Κι', Ριάθ ὅταν ἀκούει με ποιὸν ἔχει νὰ κάνη, ἀναγκάζεται νὰ ὑποκλιθῆ τυπικὰ ἄλλῃ μιὰ φορά.

—Μὲ συγχωρῆς μουρμούριζει. Δὲν σε γνώρισα παλληκάρι μου... 'Ὡστόσο, ὅμως κι' ἔσύ νὰ προσπαθήσης νὰ ἔχης στὸ ἔξῃς, πὸς λίγα τὰ λόγια φρον! Μὴν ξεχνᾷς πὸς εἶμαι

διοικητής τῆς Χωροφυλακῆς καὶ διοικητής τῆς "Ἄλτα Καλιφόρνια ὡσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ παλιοῦ, ποὺ πέθανε!

— Ἐσεῖς ξεχνᾶτε συνταγματάρχα ἀποκρίνεται ὁ Σάντρο πὼς ἓνα εὐγενῆς μιλάει πάντα στὸν πληθυντικό! Κι' ἀκόμα σὰς λέω πὼς κάθε Ἴσπανὸς εὐγενῆς, εἶναι διοικητῆς μέσα στὸ σπίτι του. Μὴ θυμώνετε περισσότερο λοιπόν γιατί μπορεί νὰ τὸ μετανοιώσετε πικρά! Τσακιστήτε ἀπὸ δῶ μέσα καὶ γρήγορα!

Ὁ Ριάθ γίνεται κατακίτρινος ἀπὸ μανία, σὲ μιὰ στιγμή.

—Τὶ ἔκανε λέει; στριγγλίζει. "Α! Αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης! Ὑπολοχαγὲ Ντιάζ, νὰ τὸν συλλάβετε ἀμέσως!

Μ' ἓνα μοχθηρὸ χαμόγελο, ὁ Ντιάζ ποὺ στέκει δυὸ βήματα πρὸ πίσω, μαζί μὲ τοὺς δύο χωροφύλακες προχωρεῖ καὶ ἀκουμπάει βαρὺ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Σάντρο. Ἄλλὰ τότε γίνεται κάτι τρομερό. Ὁ πελώριος ἄνθρωπος ποὺ στέκει δίπλα στὸν Σάντρο, ἀρπάζει τὸν ὑπολοχαγὸ ἀπ' τῆ μέση τὸν σηκώνει ψηλὰ σὰν νὰ εἶναι κούκλα καὶ μ' ἓνα πέταμα τὸν σφενδονίζει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ ἀπέχει τέσσερα μέτρα ἀπὸ κοντά τους! Ἀκούγεται μιὰ κραυγὴ φρίκης κι' ἓνας διαβλεμένος γδοῦπος. Ὑστερα τίποτα. Οἱ δύο χωροφύλακες ὀρμοῦν τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ γίγαντα, ξεκρεμώντας τὰ ιτουφέκια ἀπὸ τοὺς ὦμους τους. Πρὶν προλάβουν ὅμως

νὰ τελειώσουν τὴν κίνησί τους, ὁ φοβερὸς σωματοφύλακας τοῦ Σάντρο τοὺς ἀρπάζει ἀπ' τοὺς γαικάδες καὶ τοὺς δυὸ μαζί. Τοὺς σηκώνει ψηλὰ καί.. τσουγκρίζει τὰ κεφάλια μεταξύ τους. Μένουν ἀναίσθητοι καὶ ὁ γίγας τοὺς πηγαίνει σηκωτοὺς σὰν βαλίτσες στὴν πόρτα καὶ τοὺς πετάει κι' ἐκείνους ἔξω.

Ὁ Ριάθ ἔχει γίνεϊ τώρα ἄσπρος σὰν πανί.

—Θέλετε νὰ πῶ τοῦ Γαλέρα νὰ σὰς... συνοδεύσῃ κι' ἐσὰς ὡς τὴν ἔξοδο; ρωτᾷει εἰρωνικὰ ὁ νεαρὸς οἰκοδεσπότης.

Ὁ Ριάθ ὑποχωρεῖ ἓνα βήμα μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τό... θηρίο, ποὺ τὸν κυττάζει ἀπειλητικά.

—Ὅπωςδήποτε θὰ τιμωρηθῆτε γι' αὐτό!, λέει ἀβέβαια στὸν Σάντρο.

Ἐκεῖνος χαμογελάει. Φέρνει ἓνα ἀρωματισμένο δαντελένιο μαντηλάκι στὴ μύτη του ἄναπνέει βαθειά, ἀναστενάζει καὶ ἱξαναβάζει τὸ μαντηλάκι στὸ μανίκι του.

—Ἐλάτε συνταγματάρχα! λέει βαρυστημένα. Πὼς θὰ τιμωρηθῶ, ἀφοῦ ἔχω δικαίωμα καὶ νὰ σὰς σκοτώσω γιατί μπήκατε μὲ τὴ βία στὸ σπίτι μου; Ἄν πῶ μιὰ λέξι τοῦ Γαλέρα, τελειώνει τὸ ζήτημα καὶ κανεὶς δὲν θὰ μοῦ πῆ τίποτα... Εἴσθε ὅμως τυχερός, γιατί μισῶ τὴ βία καὶ ἀπεχθάνομαι τὰ αἵματα! Γι' αὐτό, μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ ὁ ὑπηρέτης μου πῆγε τίς... βαλίτσες σας ἔξω, μπορείτε νὰ πηγαίγετε κι' ἐσεῖς!

Κι' ὁ συνταγματάρχης τρίζοντας τὰ δόντια ἀπὸ μανία, φεύγει.

Ἡ Δόνα Ἰσαβέλλα ὅμως, κυττάζει ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα τὶς νωχελικὲς κινήσεις τοῦ Σάντρο, τὸν βλέπει νὰ μυρίζῃ τὸ ἀρωματισμένο του μαντηλάκι, τὸν ἀκούει νὰ λέῃ ὅτι ἀπεχθάνεται τὶς βιαιότητες καὶ νομίζει πῶς βλέπει καὶ ἀκούει κάποιον ἄλλον, πού δὲ βρίσκεται πιά στὴ ζωὴ. Θυμᾶται ὅμως τὰ λόγια τοῦ Ρ.άθ, ὅτι ὁ Ζορρό ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἐκεῖνο τὸ βράδυ καί... τὸ πρόσωπό της χλωμιάζει μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Τὰ γόνατά της λυγίζουν καὶ κρατέται ἀπὸ ἓνα ἐπιπλο γὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ἔχει καταλάβει!... Δὲν λέει ὅμως τίποτα, γιατί ξέρει πῶς μονάχα κινδύνους μπορεῖ νὰ χαρίσῃ στὸν γ.ό.της, ὅταν ἐκεῖνος γνωρίζει ὅτι ἡ μητέρα του ἔχει μάθει τὸ μυστικὸ του...

Κι' ἔτσι ὁ μόνος πού ξέρει «ἐπ.σῆως», ὅτι ὁ Ζορρό εἶναι τώρα ὁ μικρὸς Δὸν Σάντρο Βέγκα, εἶναι ὁ τρομερὸς Ἡρακλῆς ὑπηρέτης τοῦ ὁ Γαλέρα.

Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὁ Σάντρο τὸν γνώρισε ἐσχόμενος ἀπὸ τὴ Μαδρίτη. Εἶδε δυὸ δολοφόνους πού προσπαθοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν γὰ νὰ τὸν ληστέψουν. Πήδηξε λοιπὸν εἰς τὴν ἄμαξά του καὶ σκότωσε ἐκεῖνους τοὺς ληστές. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ γίγαντας ἔγινε ἀφωσιωμένος σωματοφύλακας τοῦ Σάντρο, πιὸ πιστὸς κι' ἀπὸ σκυλί. Ἐκτὸς

ἀπὸ τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀφοσίωσι, δὲν ἔχει κανένα ἄλλο προσόν. Εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ λογικὰ καὶ δὲ θυμᾶται οὔτε καν τὸ πραγματικό του ὄνομα.

—Τὸ μόνο πού ξέρω, ἔχει πῆ στὸν Σάντρο, εἶναι πῶς μὲ φωνάζουν Γαλέρα! Μιὰ μέρα ἓνας συγχωριανός μου μοῦ εἶπε: Ἐσὺ ἀδελφέ μου, εἶσαι μεγάλος σάν... γαλέρα! Κι' ἀπὸ τότε ὅλοι μὲ λένε ἔτσι! Μπορεῖ νὰ εἶχα κι' ἄλλο ὄνομα προηγουμένως, ἀλλὰ ἐκεῖνο βούλιαξε καὶ ἔμεινε στὸν ἀφρό ἢ... Γαλέρα!

Νυχτερινὴ περιπέτεια

Ο ΣΑΝΤΡΟ ὅμως δὲν πρόκειται νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε. Παρ' ὅλο πού παραπονιέται γιὰ νύστα, ὅταν πηγαίνει καὶ κλειδώνεται στὴν κρεββατοκάμαρά του, δὲν πέφτει στὸ κρεβάτι. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ, ἀνήκε κάποτε στὸν πατέρα του κι' ἔχει ἓνα μυστικὸ. Πηγαίνει κοντὰ στὸ τζάκι. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἓνα μικρὸ ἀγαλματάκι. Τὸ γυρίζει λίγο ἐπάνω στὴ βάση του καὶ τότε ἓνα τμήμα τοῦ τζακιοῦ ἀνοίγει σάν πόρτα. Περνάει μέσα καὶ ξανακλείνει πίσω του. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ντυμένος σάν Ζορρό, βγαίνει ἀπὸ μὰ σπηλιὰ στὸν ἀνοιχτὸ κάμπο, ἐπάνω στὸ ὑπέροχο ὀλόμαυρο ἄλογό του. Καλπάζει ὀλοταχῶς γὰ τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Πέντρο Φάσκα. Φαντάζεται πῶς οἱ τέσσερις

φυγάδες με τον Ραμιρέζ θα πρέπει να περάσουν από κεί, ποίν πάνε να κρυφτούν κάπου άλλου. «Κι' αν όχι, πάντως οι άνθρωποι του Δόν Φάσκα θα ξέρουν να τον πληροφορήσουν πού να τον βρῆ. Γιατί οι τίμιοι άνθρωποι εμπιστεύονται τον Ζορρό, σ' ολόκληρη τὴν Ἰαλιφόρνια. Μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα, φτάνει σ' ἓνα ὕψωμα. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, βλέπει μερικὰ φωτάκια. Εἶναι τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δόν Πέντρο.

Ἐτοιμάζεται νὰ κεντρίσῃ τ' ἄλογο του γὰ νὰ ριχτῆ στὴν κατηφόρα. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀκούει φωνές καὶ χλιμιντρίσματα ἀλόγων πού ἔρχονται ἰαργά. Μόλις προλαβαίνει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους.

Εἶναι πέντε καθαλλάρηδες πρὸς τὰ πρόσωπά τους εἶναι σκεπασμένα με μαύρες μάσκες! Θ' ἀνήκουν σίγουρα στὴν τρομερὴ συμμορία πού ἔχει αἱματοκυλίσει καὶ καταληστέψει τὸν τόπο. Σταματοῦν ἐκεῖ μπροστὰ στὸν κρυμμένο... μικρὸ Ζορρό.

—Θὰ ἐπιτεθοῦμε αἰφνιδιαστικὰ καὶ θὰ τοὺς σκοτώσουμε ὅλους στὸν ὕπνο!, λέει ὁ ἕνας. Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, ὁ Δόν Φάσκα, θάχῃ πάει νὰ κρυφτῆ ἄλλου, καθὼς ἔφυγε ἀπ' τὸ φρούριο με τοὺς ἄλλους! Δὲν θὰ βροῦμε ἀντίστασι. Θὰ μαζέψουμε ἴσους ἰθισαυροὺς ὑπάρχουν κι' ὕστερα θὰ κάψουμε τὸ ἀγρόκτημα ολόκληρο!

Ὁ μικρὸς Ζορρό ἀνατριχιάζει,

«Πῶς ἔμαθαν κιόλας πῶς ὁ Δόν Φάσκα πῆγε στὸ φρούριο;» σκέπτεται με φρίκη. «Καὶ πῶς ἔμαθαν πῶς ἔφυγε μαζί με τὸν Ραμιρέζ καὶ πρέπει τώρα νὰ κρυφτῆ; Ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ ἀρχηγός τους, εἶναι ὁ σατανὰς ὁ ἴδιος!»

—Ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ λοιπόν!, λέει τὴν ἴδια στιγμή δεύτερος ληστής.

Κι' ἐτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν, ἀλλὰ ὁ Μασκοφόρος Ἰμωρὸς τραβάει τὰ πιστόλια του, κεντρίζει τ' ἄλογο του καὶ βγαίνει μπροστὰ τους.

—Μάνος ἄλτος, σενόρες!, φωνάζει ξερά. Ψηλὰ τὰ χέρια!

Κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ἀντηχοῦν:

—Ὁ Ζορρό! Ὁ σενὸρ Ζορρό! Χαθήκαμε!

—Βλακεῖες!, φωνάζει κάποιος ἀπὸ τοὺς πέντε μασκοφόρους. Ἄν ριχτοῦμε ὅλοι μαζί ἐπάνω του, θὰ τὸν ξεκάνουμε μὲ γὰ πάντα. Ἐμπρὸς παιδιά!

Καί, πρῶτος ἐκεῖνος, τραβάει τὰ πιστόλια του, ἐνῶ ταυτόχρονα γέρνει στὸ πλάϊ τὸ κορμί του, γὰ νὰ μὴ δώσῃ στόχο. Ὁση γρήγορη ὅμως κι' ἂν εἶναι ἡ κίνησί του, τὸ δάχτυλο τοῦ Ζορρό πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ ἡ σφαῖρα, τοῦ πιστολιοῦ του βρίσκει τὸ ληστὴ κατάστηθα καὶ τὸν πετάει ἀπ' τὸ ἄλογο. Ἀλλὰ τὴν ὥρα πρὸς τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴς πυροβολεῖ αὐτόν, ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς δολοφόνους ἔχει τραβήξῃ τὸ πιστόλι του. Ὁ Ζορρό ἀναγκάζεται νὰ πέ-

ση σχεδόν ανάσκελα πάνω στη σέλλα του αλόγου του. Βλέπει τη λάμψη κι' ακούει τη σφαίρα να περνάει σφυρίζοντας μπρός απ' τη μύτη του. Πυροβολεί πάλι, έτσι όπως είναι ξαπλωμένος. 'Ο ληστής πέφτει κι' εκείνος από τὸ ἄλογό του, μὲ μιὰ φοβερὴ κραυγὴ φρίκης. Κι' ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς πυροβολεῖ καὶ πάλι, γιατί βλέπει κι' ἕναν τρίτο συμμορίτη ἔτοιμον νὰ τοῦ ρίξει. 'Ο ἀντίπαλός του ἔχει τὴν ἴδια τύχη μὲ τοὺς δυὸ προηγουμένους. Κι' ἔτσι πρὶν καλὰ - καλὰ ἀρχίσει ἡ μάχη, ὁ Ζορρὸ ἔχει ἀχρηστέψει τοὺς τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Μένουν μόνο δυό. 'Ο ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δὲν διστάζει νὰ στρέψη τὸ ἄλογό του καί, κεντρίζοντας τὰ πλευρά του μ' ὄλη του τὴ δύναμι, νὰ τραπῆ σὲ ἄτακτη φυγὴ, τρομοκρατημένος.

***

'Ο τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Ζορρὸ ἔχει τραβήξει τὸ σπαθί του καί, καλπάζοντας γοργά, ρίχνεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρὸς τὸ μέρος του. 'Ο Ζορρὸ ὅμως τραβάει ἀστραπιαῖα τὰ χαλινάρια τοῦ αλόγου του καὶ παραμερίζει. Τὸ ξίφος τοῦ διολοφόνου περνάει μερικoὺς πόντους μακριά του.

'Ο Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς βάζει τὰ πιστόλια στὶς θήκες τους καὶ τραβᾷ κι' αὐτὸς τὸ σπαθί του. Πάνω στὴν ὥρα ὁ φονιάς ξανάρχεται. Τούτῃ τὴ φορὰ τὰ δυὸ σπαθιά διασταυρώνονται μὲ λύσσα καὶ σπιθίζουν μὲς στὴ νύχτα.

Τ' ἄλογα χλιμιντρίζουν κι' ἀναισθάνουν βαρεῖα. 'Ο κακούργος βλαστημάει ἄγρια πού βλέπει ν' ἀποτυγχάνη καὶ ἡ δεύτερη αἰφνιδιαστικὴ του ἔφοδος. Κιττάζει μιὰ στιγμὴ πρὸς τὸ μέρος πού τὸ ἔχει σκάσει ὁ σύντροφός του, σὰν νὰ τὸν ζηλεύη, πού... πρόλαβε κι' ἔφυγε. Ὑστερα ὅμως, μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας ρίχνεται στὴν ἐπίθεσι οὐρλιάζοντας ἄγρια:

—Καταραμένε! Ἐφτασε ἡ τελευταία σου στιγμὴ!

Καὶ κατεβάζει τὸ χέρι του λυσσασμένα. 'Ο Ζορρὸ ὅμως, χωρὶς νὰ κλονιστῆ καθόλου, ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀποκρούει τὸ χτύπημά του καὶ μ' ἕνα ἄλλο ἀριστοτεχνικὸ καὶ ἀστραπιαῖο χτύπημα, τοῦ πετάει τὸ σπαθί ἀπὸ τὸ χέρι. Τὴν ὥρα ὅμως πού τὸ χέρι τοῦ κακούργου μένει ἄδειο καὶ τὸ βλέμμα του... γεμάτο τράμμα, ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους τοῦ Ζορρὸ κάνει ἕνα τρομακτικὸ παγνίδισμα μὲς στὴ νύχτα. 'Ο φονιάς νοιώθει ἕνα δυνατὸ κάψιμο στὸ μέτωπο καὶ γκρεμίζεται ἀπ' τὴ σέλλα τοῦ αλόγου του. Στὸ μέτωπό του εἶναι χαραγμένο βαθειά, ἕνα κεφαλαῖο Ζ. Τὸ αἷμα λούζει τὸ πρόσωπό του.

'Ο Ζορρὸ πηδάει ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ τοῦ βγάζει τὴ μάσκα. Τοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστος. Τὸ ἴδιο καὶ εἶπρεις πού εἶναι νεκροί. Ὡστόσο, τοὺς φορτώνει ὅλους σπ' ἄλογά τους καὶ κατηφορίζει μαζί τους ὡς τὸ κτῆμα τοῦ Δὸν Πέντρο Φάσκα. Οὔτε κι' ἐκεῖ ὅμως γνωρίζουν τοὺς νεκροὺς

συμμορίτες. Μόνο κάποιος από τὸ προσωπικὸ τοῦ ἀγροκτήματος, ἀναγνωρίζει τὸν ζωντανό:

—Εἶναι ὁ λοχίας Μιγκιουέλ, φωνάζει κατὰπληκτος. Ἀνήκει στὸν λόχο τοῦ ὑπολοχακοῦ Ντιάιζ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ Ζορρό συνοφρυώνεται κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα του. Δὲν λέει ὅμως τίποτα. Ἀπλῶς εἰδοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Φάσκα, νὰ μαζέψουν ὅ,τι πολύτιμο ὑπάρχει στὸ σπίτι καὶ νὰ φύγουν μακριά, γιατί ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τοὺς σκοτώσῃ ὅλους. Ἐπίσης στέλνει ἀγγελιαφόρους νὰ τρέξουν στὰ κτήματα τῶν ἄλλων τριῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ Ραμιρέζ νὰ

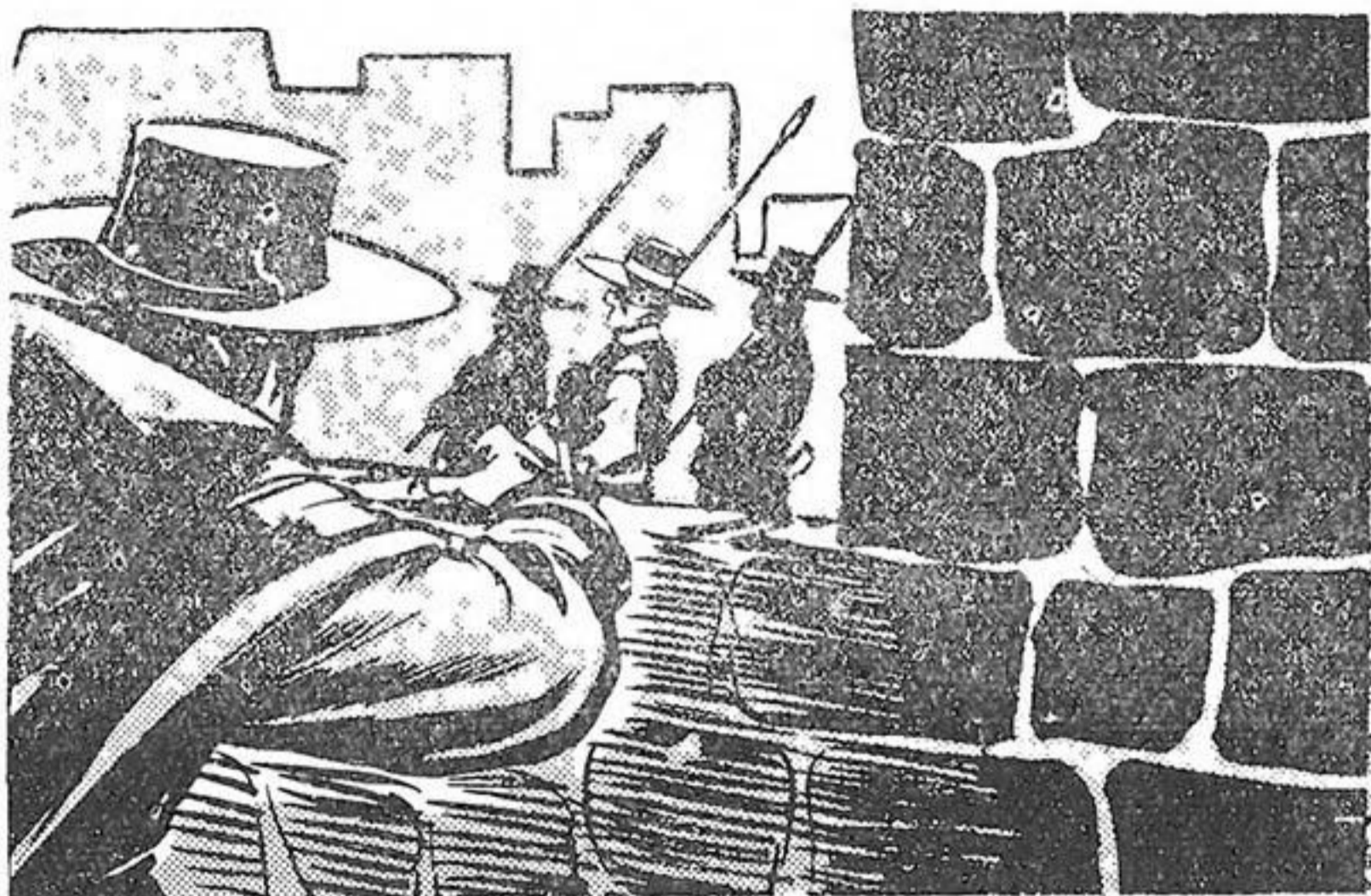
εἰδοποιήσουν τοὺς ἀνθρώπους τοὺς νὰ κάνουν κι' ἐκεῖνοι τὸ ἴδιο. Τοὺς δίνει ραντεβού στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Πάμπλο Μορένο, ὅπου μαθαίνει πῶς πᾶνε τὸν Ραμιρέζ.

Τὸ σχέδιο

ΤΗΝ ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ, μέσα ἀπ' τὴ μεγάλη πλατεία τῆς Ἄλτα Καλιφόρνια, περνάει μὲ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα ἡ κηδεῖα τοῦ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα. Μετὰ τὴν ταφή, ἡ θλιμμένη Δόνα Ἰσαβέλλα ἀνεβαίνει σὲ μιὰ ἄμαξα νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της. Ὁ νεαρὸς Δὸν Σάντρο Βέγκα ὅμως, μένει στὸ χωριὸ μιὰ καὶ τὸ ἔθμο λέει ὅτι πρέπει νὰ

Κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες χώνεται στὴ χαράδρα.

Βλέπει τούς φρουρούς νὰ περνοῦν διαστικὰ χωρὶς νὰ τὸν δοῦν!

κεράση ὅλους τοῦ φίλους τοῦ μακαρίτη πατέρα του, γιὰ νὰ εὐχηθοῦν τὴν ψυχὴ του.

Στὴν ταβέρνα τοῦ Μανουέλ γίνεται μεγάλος συνωστισμός. Ὅλοι αὐτοί, δὲν ἔρχονται μόνο γιὰ νὰ πιοῦν δωρεάν, ὅσο τούς ἀρέσει, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ περιέργεια νὰ ἀντικρῦσουν τὸ γὼ τοῦ Ντιέγκο Βέγκα. Γιὰ νὰ διαπιστώσουν ἂν μοιάζει κί' αὐτὸς μὲ τὸν κομψευόμενο πατέρα του - ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ παιλληκαρὰς φαινόταν ἢ ἂν εἶναι ἓνας σωστὸς ἄντρας. Μὲ ἀπογοήτευσιν διαπιστώνουν τὸ πρῶτο. Μάλιστα ὁ ταβερνιάρης ὁ Μανουέλ δὲν διστάζει νὰ τοῦ τὸ πετάξει καὶ κατάφατσα, ὅπως ἔκαγε πολλὲς φορές καὶ μὲ τὸν

Δὸν Ντιέγκο:

— "Ὁμορφος, εὐγενικὸς κί' ἀνοχτοχέρης εἶσαι, καλέ μου ἄρχοντα, τοῦ λέει ἴδια ὅπως κί' ὁ μακαρίτης! Μοῦ φαίνεται λοιπὸν ὅτι στὸ ἐξῆς, μιὰ πού χάσαμε ἐκεῖνον, θάχουμε τὴν ἀφεντιά σου γιὰ νὰ... διασκεδάσουμε λιγάκι!

Τὰ μάτια τοῦ Σάντρο σπιθίζουν ἀλλὰ τόσο ἀστραπιαῖα πού κανεὶς δὲ προλαβαίνει νὰ τὰ δεικρίνη. Γυρίζει στὸν Γαλέρα πού εἶναι συνεχῶς κοντά του, σὰν ἴσκιος του καὶ τοῦ λέει:

— Περιποιήσου τὸν φίλο μας, Γαλέρα! Τοῦ ἀρέσει ἢ διασκεδάσι!

Ἡ λέξι «περιποιήσου» εἶναι τὸ σύνθημα γιὰ τὸν κο-

λοσσό. Σηκώνει τὸ χέρι του χωρίς καθυστέρησι καὶ μὲ μιὰ γροθιά... ἀπογειώνει κυριολεκτικὰ τὸν Μανουέλ καὶ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του.

Ὁ Σάντρο γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του. Ὁ γίγαντας ρωτάει:

—Νὰ τόν... περιποιηθῶ κι' ἄλλο σενὰρ Σάντρο;

—Ὁχι Γαλέρα! Φτάνει!, λέει γελώντας ὁ νέος. Ἄλλη φορά!

Καὶ πετώντας μιὰ χούφτα ἀσημένια φλουριά πάνω στὸν πεσμένο ταβερνιάρη, φωνάζει:

—Πέτε ὅσο θέλετε γιὰ τὴ μνήμη τοῦ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα, τοῦ πρὸ γενναίου ἀνθρώπου τῆς Ἄλτα Καλιφόρνια!

Καὶ τώρα, καθὼς ὁ φοβερὸς Ἡρακλῆς περνάει ἀνάμεσά τους, ἀκολουθώντας τὸν κύριό του, κανεὶς δὲν τολμάει νὰ γελάσῃ... Μόνο ὅταν βγαίνουν ἔξω κι' ἀπομακρύνονται λίγο, ξεσποῦν ὅλοι μαζὶ σὲ βορυβώδη γέλια.

—Καλοὶ ἄνθρωποι σενιὸρ Σάντρο!, λέει ἐνθουσιασμένος ὁ Γαλέρας. Θάθελα... νὰ τοὺς περιποιηθῶ ὅλους!

—Μὰ νὰ σοῦ πῶ θὰ τοὺς χρειαζόταν!, ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς Δὸν Βέγκα καὶ χαμογελάει, φέρνοντας μὲ χάρη στὸ στόμα τὸ δαντελένιο ἀρωματισμένο του μαντηλάκι...

***

Ὅταν ὁ Ζορρό φθάνει τὸ ἴδιον βράδι στὸ κτῆμα τοῦ Δὸν Πάμπλο Μορένο, ὅλοι εἶναι συγκεντρωμένοι ἐκεῖ πέρα καὶ

τὸν περιμένουν. Εἶναι ὁ Ρομπέρτο Ραμιρέζ καὶ οἱ τέσσαρις εὐπατρίδες ποὺ τὸν πήραν μαζὶ τους, ἀπ' τὸ φρούριο τῆς Σάντα Ρόζα. Μαζὶ τους βρίσκονται καὶ οἱ ἄνθρωποι τους, ποὺ ἔχουν φέρει ὄλους τοὺς θησαυροὺς τους καὶ τὰ πολύτιμα σκεύη.

—Σενόρες, λέει ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής. Ἄν καθόμαστε ἔτσι μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ περιμένουμε, δὲν θὰ κάνουμε ποτὲ τίποτα. Ὅπως ξέρετε, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν τῶν ληστῶν, εἶναι κάποιος μέσ' ἀπ' τὴ διοίκησι τῆς Χωροφυλακῆς καὶ πληροφορεῖται κάθε ἐπίσημη ἐναντίον τους κίνησι. Μόνο μὲ μιὰ παγίδα, μπορούμε λοιπὸν νὰ τὸν ἀποκαλύψουμε!

—Σενὰο Ζορρό, θὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς πῆτε!, λέει μὲ ἐπίσημη φωνὴ ὁ Δὸν Ραμιρέζ. Δὲν ξεχνᾶμε πὼς κινδυνεύετε τὴ ζωὴ σας γιὰ μᾶς ἐνῶ ἐμεῖς κινδυνεύουμε γιὰ νὰ προστατεύσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τὶς οἰκογένειές μας.

—Πολὺ καλά! Οἱ θησαυροὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχετε μαζέψει ἐδῶ, σενόρες θὰ εἶναι ἡ ζάχαρι ποὺ θὰ προσελκύσῃ τὴ μέλισσα! Θὰ ἀφήσετε νὰ διαδοθῆ πὼς ἓνα μεγάλο καὶ πλούσιο караβάνι θὰ περάσῃ κρυφὰ τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἄλτα Καλιφόρνια....

Καὶ συνεχίζει γιὰ ὥρα πολὺ νὰ τοὺς ἐξηγῆ μὲ λεπτομέρειες τὸ σχέδιό του, ἐνῶ ἐκεῖνοι ὀλόγυρά του τὸν παρακολουθοῦν μὲ θρησκευτικὴ προσήλωσι...

Ἐπίσκεψι τὰ μεσάνυχτα

ΕΙΝΑΙ μεσάνυχτα κι' ἔχουν περάσει τέσσερις μέρες, ἀπὸ τὰ παραπάνω γέγονότα. Ὁ μικρὸς Ζορρό καλπάζει σὰν σαίτα μὲς στὸ σκοτάδι, πηγαίνοντας ἄλλη μιὰ φορά στὸ φρούριο Σάντα Ρόζα. Ὅταν φθάνη κοντά, σταματάει τὸ τρέξιμο. Σιγὰ κι' ἀθόρυβα προχωρεῖ τώρα τ' ἄλογό του, ὥσπου φθάνει κάτω ἀπὸ τὰ τείχη. Ὁ νεαρὸς μασκοφόρος βγάζει τὸ μαστίγιό του ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸ ξετυλίγει. Σηκώνει τὰ μάτια ψηλά. Βλέπει ἕναν σιδερένιο γάντζο, ποὺ κάποτε χρησίμευε γιὰ νὰ συγκρατῆ τὸν ἴστό μιᾶς σημαίας. Ταλαντεύει τὸ μαστίγιο καὶ τὸ τινάζει μὲ τέχνη. Ἡ ἄκρη του τυλίγεται γύρω στὸν γάντζο καὶ σκαλώνει.

Ὁ μικρὸς Ζορρό τραβάει δυό - τρεῖς φορές, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ πῶς ἔχει σκαλώσει γερὰ. Ὑστερα ἀφήνει τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου καὶ μὲ γρήγορες καὶ δυνατὲς ἔλξεις, σκαρφλώνει ὡς ἐπάνω. Περνάει τὶς πολεμίστρες, λύνει τὸ μαστίγιο καὶ τὸ ξαναβάζει στὴ θέσι του. Κυττάζει ὀλόγυρα. Λίγο πλεονέκτα, διακρίνει τὴ σιλουέττα ἑνὸς φρουροῦ ποὺ πηγαίνοερχεται. Τὸν περιμένει νὰ τοῦ γυρίσῃ τὴν πλάτη καί, τότε, γλυστράει ἀνάμεσα στὶς σκιές. Περνάει τὴν αὐλὴ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς. Φθάνει κάτω ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Τὸ παράθυρο εἶ-

ναι ἀνοιχτό. Τίποτα ἕμως δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μπορῆ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνέβῃ ὡς αὐτό. Μόνον λίγο πλεονέκτα εἶναι μιὰ βεράντα. Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητὴς χωρὶς δισταγμὸ μεταχειρίζεται καὶ πάλι τὸ μαστίγιό του. Τὸ πιάνει στὰ κάγκελα τῆς βεράντας καὶ σὲ δυὸ δευτερόλεπτα βρίσκεται σκαρφαλωμένος ἐπάνω. Ἀπὸ ἐκεῖ, εἶναι εὐκόλο νὰ πηδήσῃ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἀνεβαίνει στὰ κάγκελα, ταλαντεύεται καὶ τὸ κορμί του κάνει ἕνα ἐλαστικὸ τίναγμα. Βρίσκεται σκαρφαλωμένος εἰς τὸ περιβάξι σὰν κανέναν πελώριον μαῦρον γάτος. Στὸ φῶς τῶν ἄστρων ποὺ πέφτει ἀπ' ἔξω, βλέπει τὸ κρεββάτι ποὺ ὑπάρχει κοντά του. Κάποιος σαλεύει ἐπάνω σ' αὐτό. Μιὰ φωνὴ ταραγμένη γκρι-νιάζει:

— Ποιὸς δαίμονας!...

Ὁ Ζορρό πηδάει κοντά του ἐξουκλώντας. Ἡ αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ του γαντζώνει στὸν λαίμω τοῦ ξαπλωμένου ἀνθρώπου, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ πεταχθῆ. Τὸν καθλώνει.

— Ἡσυχα σενὸρ Ντιάζ!, τοῦ λέει σκληρά.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; μουρμουρίζει ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ἄξαφνα, καθὼς ὁ μασκοφόρος γυρίζει τὸ προφίλ του πρὸς τὸ παράθυρο, συνεχίζει: Ὁ... Ζορρό!

***

Κάνει νὰ πεταχθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του ἀλλὰ παραλίγο ν' αὐτοκτονήσῃ μ' αὐτὴ τὴν κίνησι, γιὰτὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ σπα-

θιού αρχίζει να μιπήγεται στο λαμό του. Ξαναπέφτει στα μαξιλάρια του λαχανιάσμενος και μ' ένα βογγητό πόνου.

—⁹Ηρθες να με δολοφονήσης κι' έμένα; μούρμουρίζει. Δέν σου φτάνουν όσοι έχεις σκοτώσει ως τώρα;

—¹⁰Άσε τις άνοησίες σενορ Ντιάζ!, τοῦ λέει ψυχρά ο μικρός Ζορρό. Ξέρεις καλά πώς δέν έχω δολοφονήσει κανένα! Σήκω επάνω τώρα και πρόσεχε. Περιττό να κάνης καμμιὰ κουταμάρα που θα βάλη τή ζωή σου σε κίνδυνο γιατί δέν σκοπεύω να σου κάνω κακό.

Και αποτραβάει τὸ ξίφος του. Ο Ντιάζ άνασηκώνεται και τὸν κυττάζει.

—Τι με θέλεις λοιπόν; ρωτάει έκπληκτος.

—Να σου παραδώσω τήν συμμορία τῶν Προσωπιδοφόρων, μαζί με τὸν άρχηγό της. Αν σ' ενδιαφέρει, ντύσου γρήγορα!

Ο ύπολοχαγός τὸν κυττάζει ακόμα μιὰ φορά έκπληκτος κι' ύστερα αρχίζει να ντύνεται.

—Γιατί τὸ κάνεις αυτό; ρωτάει ταυτόχρονα. Γιατί έρχεσαι σ' έμένα να κάνης αυτή τή χάρι, άφοῦ ξέρεις ότι σε κυνηγάω θανάσιμα!

—Για να γλυτώσω τούς άθώους που πέφτουν θύματα ένός άπαίσιου κακούργου!, άποκρίνεται ήρεμα ο Μασκοφόρος Έκδικητής. Πριν άπ' όλα όμως θα κάνουμε μιὰ συμφωνία, Ντιάζ...

—Μπά; μούρμουρίζει ο ύπολοχαγός και τὸν κυττάζει

είρωνικά. Τι είδους;

Περιμένει ν' άκούση τὸν Ζορρό να τοῦ ζητάη άμοιβή για τήν έκδούλευσί του για αυτό μένει και πάλι έκπληκτος με τήν άπάντησι:

—Να μου δώσης τὸν λόγο σου, πώς δέν θα κάνης τίποτα εναντίον μου, ώσπου να σου παραδώσω τὸν άρχηγό τής συμμορίας!

—Καί... θα άρκεσθής στὸν λόγο μου; ρωτάει σαστισμένος ο Ντιάζ.

—Άσφαλώς!, άποκρίνεται άπλά ο Ζορρό. Είσαι άπόφοιτος τής Στρατιωτικής Σχολής τής Μαδρίτης σενορ! Όσο κι' αν με μισής δέν θα παραβής τήν ύπόσχεσί σου!

Τα μάτια τοῦ ύπολοχαγοῦ άστράφτουν άπό μιὰ παράξενη χαρά και περηφάνεια.

—Έχεις τὸν λόγο μου λοιπόν, Ζορρό!, λέει.

—Όραία! Τότε, σενορ κάλεσε συναγερό! Θα χρειαστή να έρθουν και όλοι οί άνδρες σου μαζί μας!

Χωρίς τὴ Μάσκα

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ καραβάκι προχωρεί άργά μες στη νύχτα. Κοντά δυὸ ώρες έχουν περάσει τα μεσάνυχτα. Οί άνθρωποι έχουν τυλίξει με πανιά τα πόδια τῶν ζώων και τις ρόδες τῶν κάρρων για να μην κάνουν θόρυβο. Έτσι, περνούν μες στο σκοτάδι σαν φαντάσματα. Κι' όμως, ακριβώς στὸν δρόμο τους, πίσω άπό κάτι βράχους, μυστηριώ-

δεις σκιές παραιμνεύουν. Μόνο άνθρωποι που ήξεραν ότι πρόκειται να περάσουν από δω, μπορεί να είναι. Και το караβάνι όλο και τους πλησιάζει, άνύποπτο.

Ξαφνικά ακούγονται κραυγές.

Οί κρυμμένοι άνθρωποι πετιώνται ούρλιάζοντας σαν διάβολοι και πυροβολούν μανιασμένα. Οί άνθρωποι του караβανιού, με τρομαγμένα ξεφωνητά, πυροβολούν κι' εκείνοι στον σωρό επάνω στους προσωπίδοφόρους ληστές. Είναι πολλοί όμως. Παρ' όλο που γκρεμίζουν μερικούς από τ' άλλογά τους. Παιρατούν λοιπόν τις άμαξες και τις αποσκευές και ρίχνονται στα τρελλοί στην πλαγιά να σώσουν τη ζωή τους.

Οί ληστές δέν τους κυνηγούν. Δέν τους νοιάζει καθόλου γι' αυτούς. Με κραυγές θριάμβου άρπάζουν τ' άλλα και τὰ στρίβουν. Το караβάνι αλλάζει κατεύθυνσι. Τ' άλλα λογα τρέχουν όσο μπορούν. Οί νέοι κύριοί τους, δέν φαίνεται να ενδιαφέρονται για το θόρυβο. Είναι τόση ή χαρά τους, που κανείς δέν κυττάζει πίσω του. Και να κύτταζαν όμως, πολύ δύσκολα θα μπορούσαν να διακρίνουν τις ακαθόριστες σκιές, που τους ακολουθούν από πολύ μακριά...

Κοντεύει να χαράξη ή καινούργια μέρα, όταν φθάνουν στο σκοτεινό άνοιγμα μιάς πελώριας σπηλιάς. Και σε βάθος όμως αυτή ή σπηλιά πρέπει να είναι τεράστια, για

τι όλο το караβάνι χώνεται εκεί μέσα και χάνεται.

Ένας από τους επικεφαλής της συμμορίας κατεβαίνει από το άλλογό του και τρέχει σ' ένα μέρος που υπάρχει φώς. Είναι μιά γωνιά, φραγμένη με πάνινα παραβάν. Σ' ένα ντιβάνι είναι μισοξαπλωμένος ένας ψηλός, αδύνατος, άνθρωπος. Το πρόσωπό του είναι σκεπασμένο με μάσκα.

—Σενόρ ήρθαμε!, άναγγέλει: ο καινούργιοφερμένος. Επιτυχία!

Ο μασκοφόρος σηκώνεται, και ακολουθεί τον άλλον. Έξω οί υπόλοιποι συμμορίτες ξεφορτώνουν από τὰ άμάξια ένα σωρό κάσσες με πολύτιμα άντ κείμενα. Τὰ άραδιάζουν εμπρός στον άρχηγό τους, που είναι άσφαλώς ο μυστηριώδης μασκοφόρος που βρισκόταν στη σκηνή. Το βλέμμα του φανερώνει πολύ μεγάλη ίκανοποίησι, μ' αυτά που βλέπει.

—Καλά!, λέει ευχαριστημένος. Πολύ καλά! Να τὰ πάτε όλα στην άποθήκη!

—Μιά στιγμή, σενόρ!, ακούγεται τότε μιά φωνή, που κάνει όλους να παγώσουν. Τούτη τη φορά, θα γίνη μιά έξαίρεσι: Στην «άποθήκη» θα πάτε έσεις άντι για τους θησαυρούς! Λοιπόν, πετάξτε τὰ όπλα και ψηλά τὰ χέρια!

—Ο Ζορρό!, ξεφωνίζουν, τρομοκρατημένοι οί ληστές.

— Πιάστε τον, βλάκες!, ούρλιάζει μανιασμένος ο προσωπίδοφόρος άρχηγός τους. Φοβάστε έναν άνθρωπο; Πιά-

στὲ τὸν καὶ δέστε τὸν γρήγορα!

Μὰ τὴν ὥρὰ πού οἱ συμμορίτες κάνουν νὰ κινηθοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ζορρό, μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι ὀλόγυρα, ξεπηδοῦν ἓνα σῶρὸ χωροφύλακες, πού τοὺς σημαδεύουν μὲ τὰ τουφέκια τους. Τότε πιά οἱ κακούργοι, πανιασμένοι ἀπὸ τὴν τρομάρα, πετοῦν τὰ ὄπλα. Ἐνας γιγαντόσωμος ἀξωματικός περνάει ἀνάμεσά τους καὶ πηγαίνει καὶ στέκεται ἐμπρὸς στὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας.

—Σὲ συλλαμβάνω ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας!, λέει ξερά. Βγάλε τὴ μάσκα σου!

— Ντιάζ!, φωνάζει κατάπληκτος ὁ μαισκοφόρος. Συμμάχησες μ' ἓναν ἐκτὸς νόμου σὰν τὸν Ζορρό;

—Ποιὸς εἶσ' ἐσύ πού με γνωρίζεις; κάνει παραξενεμένος ὁ Ντιάζ καὶ ἀνυπόμονα, ὑψώνει τὸ χέρι καὶ τραβάει τὴ μάσκα τοῦ ληστοῦ..

Μένει κεραυνοβολημένος, καὶ μουρμουρίζει:

— Ὁ συνταγματάρχης... Ριάθ! Τὶ ἀτιμία!

— Ἡλίθιε!, σκούζει τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ ὁ δολοφόνος.

Καί, τραβώντας μ' ἀστραπιαία κίνησι ἀπ' τὴ ζώνη του ἓνα μαχαίρι, ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βυθίση στὸ στομάχι τοῦ ὑπολοχαγοῦ, πού ἡ ὀδυνηρὴ ἐκπληξι τὸν ἔχει κάνει νὰ ἀδρανήση γιὰ λίγο. Μὰ ἓνας πυραβολισμὸς ἀντηχεῖ τὴν ἴδια στιγμὴ κι' ὁ Ριάθ μὲ μιὰ βλαστήμια τινάζεται πίσω καὶ σωριάζεται καταγῆς. Κά-

νει νὰ σηκωθῆ, πιάνει τὸ στήθος του, κυττάζει ὀλόγυρα κατὰπληκτος κι' ὕστερα παραλύει ξαφνικὰ καὶ σωριάζεται κάτω δεύτερη φορά. Τώρα ὅμως δὲν ξανακουνιέται πιά.

Ὁ Ντιάζ μένει γιὰ λίγο σκεπτικός, ἐπάνω ἀπὸ τὸν νεκρὸ προϊστάμενό του. Ἡ φρίκη πού νοιώθει γι' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψι, εἶναι τόσο μεγάλη πού γιὰ λίγο ξεχνάει τὰ πάντα. "Αἷφνα ὅμως θυμᾶται τὸν Ζορρό. Στρέφει τὸ βλέμμα ὀλόγυρα καὶ βλέπει τὴν ὀλόμαυρη σιλουέττα του στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τρέχει κοντά του.

—Σενὸρ Ζορρό, τοῦ λέει, δυὸ φορές σ' εὐχαριστῶ! Ἀποκάλυψες αὐτὸν τὸν ἰάθλιο καὶ μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή. Τώρα ὅμως, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συλλάβω!

Ὁ Μαισκοφόρος Ἐκδικητῆς τὸν κυττάζει κατάπληκτος.

—Ναί, μὴν ἐκπλήττεσαι!, τοῦ λέει ὁ Ντιάζ. Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ σὲ πειράξω, ὥσπου νὰ μοῦ παραδώσης τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας. Τώρα αὐτὸ ἔχει γίνει ἤδη καί, ἐπομένως δὲν με δεσμεύει τίποτα! Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ἀποκαλυφθῆ καὶ τὸ δικό σου πρόσωπο σενὸρ Ζορρό! Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ εἶναι περισσότερο συγκλονιστικὸ σὲ ἀποκάλυψι, ἀκόμα κι' ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Ριάθ!

Καὶ ἀπότομα, ἀρπάζει τὴ μάσκα καὶ τὴν τραβάει γιὰ νὰ βρεθῆ μπροστὰ στὴν... ἀγαθὴ μορφὴ ἑνὸς Μεξικανοῦ, μὲ πελώριες μουστάκες πού

τὸν κυττάζει χαζά.

— Τ' εἶσ' ἐσύ; οὐρλιάζει
μανιασμένος ὁ ὑπολοχαγός.

— Δέν... δέν φταίω ἐγώ,
σενόρ!, μουρμουρίζει κοψο-
χολιασμένος ὁ Μεξικανός. Ἐ-
κεῖνος ποῦ μοῦ τὰ φόρεσε τώ-
ρα δά... μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι
θά... γελοῦσατε σενόρ!

Ὁ Ντιάιζ τὸν κυττάζει ἄλ-
λη μιὰ φορά ἔξω φρενῶν, ἀλ-
λὰ ὕστερα ξαφνικὰ βάζει τὰ
γέλια. Βγαίνει ἀπ' τὴ σπη-
λιὰ καὶ γελάει ἀκόμα. Πέρα
στὸ πρῶτο λιγοστὸ φῶς τῆς
μέρας, διακρίνει ἓνα μικρὸ ση-
μαδάκι - ἓναν μαῦρο καρβαλ-
λάρη ποῦ ἀπομακρύνεται.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ ἀναγνώστες μας ποῦ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, Μικροῦ Ἡρώος, Ὑπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, Ταρζάν, Βέλους, Τζόε Ντίκ, Βιβλία τοῦ Μέλλοντος, Φθηνὰ βιβλία Μεγάλων συγγραφέων, Μπουρλοτιέρη, κ.λ.π., μποροῦν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22 (Πλατ. Συντάγματος), καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΑΘΗΝΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Γ. Μπεβεράτου, ὁδὸς Τενέδου 32, πλησίον Φωκ. Νέγρη, Κυψέλη.

Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Μιχαὴλ Ραυτοπούλου, ὁδὸς Βουλιαγμένης 160, Δάφνη.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου, γωνία, ἐναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ι. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ι. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ZENO, ὁδὸς Δανίας 6, Δυτικὸς τριμεῦς 2, καὶ βιβλιοπωλεῖον ATENE, ὁδὸς Ἴβερσολτ ἀριθ. 261, Βορειοδυτικὸς τομεὺς Ι.

ΣΙΔΝΕ·Υ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Γιάγκ.

ΑΔΕΛΑ·Ι·ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Γιάγκ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 1 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία ..... δρχ. 100	Έτησία ..... δολλάρια 4
Εξάμηνος ..... » 55	Εξάμηνος ..... » 2

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ:

Μιά νέα άριστουργηματική περιπέτεια του γιου του Ζορρό, με τίτλο :

ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ

“Ολοι περιμένουν με άνακούφισι τον νέο Διοικητή στην Άλτα Καλιφόρνια, μετά την άποκάλυψι και το θάνατο του δολοφόνου Ριάθ. Περιμένουν έναν δίκαιο και ειρηνικό Κυβερνήτη, που να ξαναφέρει το χαμόγελο στα πικραμένα τους χείλια. Άντι γι’ αυτόν όμως, εμφανίζεται ένα άληθινό θηρίο, που έρχεται με τη μοναδική φιλοδοξία να συλλάβη και να κρεμάση τον Ζορρό!!

ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ

“Ένα θαύμα περιπετειών και δράσεως, γραμμένο από τη μαγική πέννα του συγγραφέως του θρυλικού ΖΟΡΡΟ!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΗΡΩΪΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΡΟΝ ΧΑΝΤΕΡ, ΟΔΗ-
ΓΟΣ ΣΑΦΑΡΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ, ΜΙΑ
ΜΕΡΑ ΠΛΗΣΙΑΣΕ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟ
ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΑΝΑΣΤΑΤΟΜΕΝΗ...

ΕΙΣΤΕ Ο ΧΑΝΤΕΡ;
ΛΕΓΟΜΑΙ ΤΖΙΚ-
ΜΑΡΛΟΥ...

ΤΙ ΣΑΣ ΣΥΜ-
ΒΑΙΝΕΙ ΜΙΣ;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ, Ο ΕΠΙ-
ΣΤΗΜΟΝ ΜΑΡΛΟΥ, ΠΡΙΝ
3 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΞΗΦΑΝΙ-
ΣΘΗ ΣΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ ΔΟΚΙΜΑ-
ΖΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΕΦΕΥ-
ΡΕΣΗ ΤΟΥ ΤΟΝ ΗΛΙ-
ΑΚΟ ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΗΡΑ!

ΚΑΙ ΑΚΟΜΗ
ΔΕΝ ΦΑΝΗΚΕ
Ε; ΕΙΜΑΙ ΣΤΙΣ
ΔΙΑΤΑΓΕΣ
ΣΟΥ.

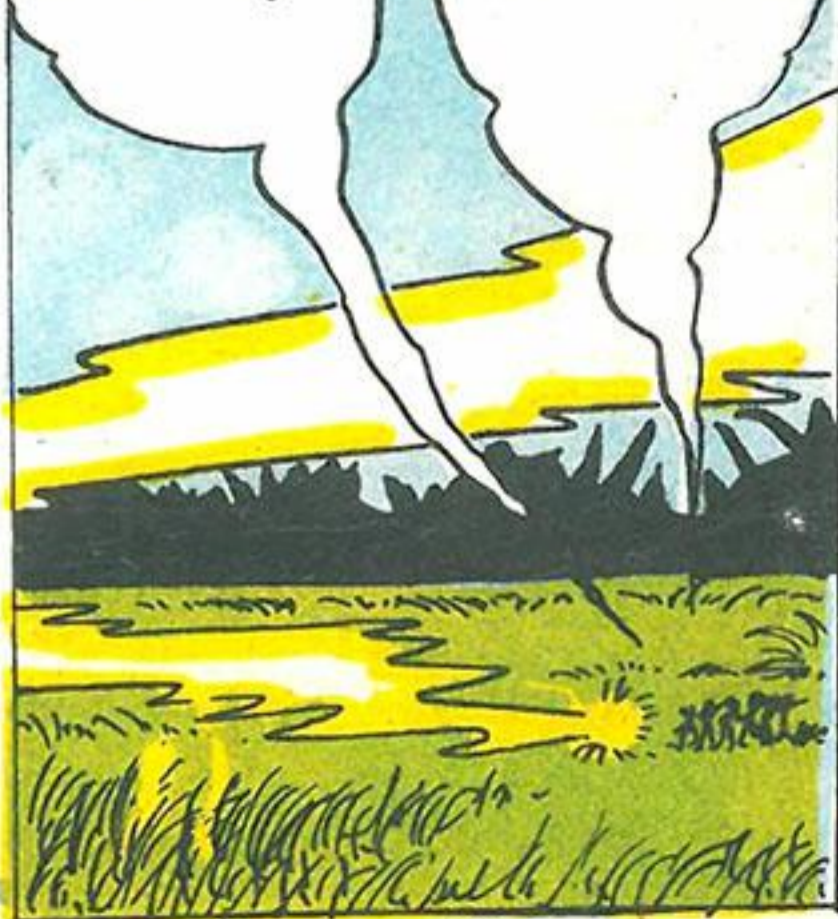
ΣΕ ΛΙΓΟ ΞΕΚΙΝΟΥΣΑΜΕ...

ΣΙΓΟΥΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΚΙ-
ΜΑΣΗ ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΥ, ΘΑ ΠΗΓΕ
ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ, ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΠΕΔΙΑ-
ΔΕΣ!

ΑΡΓΟΤΕΡΑ...
ΧΑΝΤΕΡ! ΑΠΟ ΠΟΥ
ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΥΤΗ
Η ΑΚΤΙΝΑ ΗΛΕ-
ΚΤΡΙΣΜΟΥ ΤΟ-
ΣΟ ΣΙΓΑ;

ΑΣΦΑΛΟΣ
ΟΧΙ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΟΥΡΑ-
ΝΟ... ΠΙΣΩ... ΠΙΣΩ
ΟΛΟΙ ΣΑΣ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...